

REPUBLIKA SLOVENIJA
VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Gregorčičeva 20–25, SI-1001 Ljubljana

T: +386 1 478 1000

F: +386 1 478 1607

E: gp.gs@gov.si

http://www.vlada.si/

PREDSEDNIK DRŽAVNEGA ZBORA

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE

Prejeto:	26-09-2013	
Šifra:	432-01/13-17/1	
Povezava:		
EPA:	1450-VI	EU:
Sign. zn.:		
Kratice:		

EVA: 2013-1611-0077
Številka: 00712-45/2013/8
Datum: 26. 9. 2013

Vlada Republike Slovenije je na 25. redni seji dne 26. 9. 2013 določila besedilo:

- Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku – prva obravnava,

ki vam ga pošiljam v obravnavo in sprejem na podlagi 114. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo in 105/10).

Vlada Republike Slovenije je na podlagi 45. člena Poslovnika Vlade Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 43/01 (23/02 – popr.), 54/03, 103/03, 114/04, 26/06, 21/07, 32/10, 73/10, 95/11 in 64/12) in 235. člena Poslovnika državnega zbora določila, da bodo kot njeni predstavniki pri delu Državnega zbora in njegovih delovnih teles sodelovali:

- dr. Uroš Čufer, minister za finance,
- mag. Mateja Vraničar, državna sekretarka, Ministrstvo za finance,
- mag. Irena Popovič, generalna direktorica Direktorata za sistem davčnih, carinskih in drugih javnih prihodkov, Ministrstvo za finance.

PRILOGA: 1

Tanja ŠARABON
GENERALNA SEKRETARKA

PRVA OBRAVNAVA
EVA 2013-1611-0077

PREDLOG ZAKONA **O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVČNEM POSTOPKU**

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Državni zbor je Zakon o davčnem postopku sprejel na seji 26. oktobra 2006, objavljen pa je bil v Uradnem listu RS, št. 117/06. Prvič je bil spremenjen z Zakonom o davku na dobitke pri klasičnih igrah na srečo (Uradni list RS, št. 24/08 – ZDDKIS), nato pa še z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 125/08 – ZDavP-2A), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (Uradni list RS, št. 20/09 – ZDoh-2D), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 110/09 in 1/10 – popr. – ZDavP-2B), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 43/10 – ZDavP-2C), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 97/10 – ZDavP-2D), Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – ZDavP-2E) ter Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 94/12 – ZDavP-2F).

Sprejetje novele Zakona o davčnem postopku (v nadaljnjem besedilu: predlog zakona) narekuje potreba po spremembi nekaterih rešitev, in sicer na podlagi spoznanj izvajanja sedanjega sistema.

Cilj predloga zakona je učinkovitost davčnega organa. Za doseg tega cilja se predlagajo dopolnitve ureditve, ki ureja odmero davka v posebnih primerih, ter spremembe določb o davčnem nadzoru in davčni izvršbi. Spremembe ne bodo poslabšale preglednosti in pravne varnosti zavezancev za davek.

V letu 2012 je bil sprejet nov Zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 96/12; v nadaljnjem besedilu: ZPIZ-2), ki je začel veljati 1. januarja 2013 in vsebuje nekatere rešitve, zaradi katerih je treba spremeniti sklicevanje v Zakonu o dohodnini in s tem tudi v Zakonu o davčnem postopku (v nadaljnjem besedilu: ZDavP-2).

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Sprejetje novele Zakona o davčnem postopku (v nadaljnjem besedilu: predlog zakona) narekuje potreba po spremembi nekaterih rešitev, in sicer na podlagi spoznanj izvajanja sedanjega sistema.

Cilj predloga zakona je učinkovitost davčnega organa. Z dosegom tega cilja se predlagajo dopolnitve ureditve, ki ureja odmero davka v posebnih primerih, ter spremembe določb o davčnem nadzoru in davčni izvršbi. Spremembe, ki zagotavljajo pravno varnost zavezancev za davek, ne bodo vplivale na preglednost davčnega postopka.

2.2 Načela

Zakon temelji na načelih, iz katerih izhaja že veljavni zakon. Ta načela so:

- načelo zakonitosti,
- načelo usklajenosti pravnega reda s pravom EU,
- načelo materialne resnice,
- načelo sorazmernosti,
- načelo gotovosti, seznanjenosti in pomoči,
- načelo tajnosti podatkov,
- načelo zakonitega in pravočasnega izpolnjevanja in plačevanja davčnih obveznosti,
- načelo dolžnosti dajanja podatkov.

2.3 Poglavitne rešitve

Poglavitne rešitve lahko strnemo v te vsebinske sklope:

- odmera davka od nenapovedanih dohodkov,
- davčni inšpekcijski nadzor,
- davčna izvršba,
- zadržanje zastaranja,
- usklajitev v zvezi s spremembo ZPIZ in
- kazenske določbe.

Odmera davka od nenapovedanih dohodkov

Predlog zakona dopolnjuje in v določenem delu spreminja veljavno ureditev odmere davka od nenapovedanih dohodkov. Veljavni peti odstavek 68. člena ZDavP-2 določa možnost ugotavljanja velikosti premoženja fizične osebe za namene obdavčenja z institutom prijave premoženja. Tako so določbe ZDavP-2, ki se nanašajo na prijavo premoženja, povezane z odmero davka v primerih, ko ima davčni organ pravico ugotoviti predmet obdavčitve fizične osebe s cenitvijo davčne osnove.

V skladu z veljavnim 69. členom ZDavP-2 sme davčni organ v primerih, ki jih določa veljavni 68. člen ZDavP-2, pozvati posameznega davčnega zavezanca – fizično osebo, da mu predloži podatke o svojem premoženju ali delih premoženja. Davčni zavezanec mora premoženje na poziv davčnega organa tudi dokazati.

Po veljavni ureditvi peti odstavek 68. člena ZDavP-2 določa pravila obdavčitve nenapovedanih dohodkov. Zaradi posebnosti cenitvenega postopka je primernejše, da se ta vsebina uredi v posebnem členu.

Davčna uprava Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: DURS) v zadnjem času zaznava povečanje števila primerov, ko ocena davčne osnove pomeni veliko neskladje med pridobljenim premoženjem oziroma potrošnjo in prihodki, prijavljenimi davčnemu organu. Poudariti je treba, da se je v zvezi z izvajanjem teh postopkov odmere izoblikovala sodna praksa, ki je do zdaj potrdila vse odločitve davčnega organa. Nadzor na tem področju se je izkazal kot učinkovit ukrep pri odkrivanju davčnih utaj.

Upošteevajoč navedeno, se je pokazala potreba po nadgradnji te ureditve, in sicer glede določitve spremenjene davčne stopnje pri odmeri davka od nenapovedanih dohodkov, podaljšanega obdobja, v katerem lahko davčni organ vodi ta postopek, ter pokrivanja davčne izgube.

Prvi odstavek novega člena, ki v tem delu ne spreminja veljavne ureditve, določa, da davčni organ lahko ugotovi predmet obdavčitve s cenitvijo, če davčni zavezanec – fizična oseba razpolaga s sredstvi za privatno potrošnjo, vključno s premoženjem, ki precej presegajo dohodke, ki jih je davčni zavezanec napovedal, ali če je davčni organ na drugačen način seznanjen s podatki o sredstvih, s katerimi razpolaga davčni zavezanec – fizična oseba, oziroma s trošenjem davčnega zavezanca – fizične osebe ali s podatki o pridobljenem premoženju davčnega zavezanca – fizične osebe.

Davčna osnova je razlika med vrednostjo premoženja (zmanjšano za obveznosti iz naslova pridobivanja premoženja), sredstev oziroma porabo sredstev in dohodki, od katerih je bil odmerjen ali obračunan davek, oziroma dohodki, od katerih se davki ne plačajo. Predlagana ureditev se od veljavne ureditve razlikuje po tem, da se besedna zveza »dohodki, ki so bili obdavčeni« nadomesti z besedno zvezo »dohodki, od katerih je bil odmerjen ali obračunan davek«. S tem se jasno določi, da davčne osnove ni mogoče znižati na račun dohodkov, ki jih davčni zavezanec razkrije šele med postopkom davčnega inšpekcijskega nadzora. Tako se prepreči špekulativno ravnanje davčnega zavezanca, ko zato, da se izogne odmeri davka po predlagani visoki davčni stopnji, šele med cenitvenim postopkom razkrije dohodke, ki jih v preteklosti sam ni napovedal in so obdavčeni po nižji, progresivni ali cedularni stopnji dohodnine, ali pa je odmera davka po splošnih določbah že zastarala.

Določeno je, da gre poleg primerov, določenih v 68. členu, tudi v postopku odmere davka od nenapovedanih dohodkov za postopek cenitve, v katerem se ugotavljajo dejstva, ki davčnemu organu omogočajo določiti verjetno davčno osnovo.

Postopek odmere davka od nenapovedanih dohodkov se lahko uvede za eno ali več koledarskih let v obdobju zadnjih desetih let pred letom, v katerem je bil postopek uveden. S to določbo se davčno obdobje izvzema iz okvira splošno veljavnega koledarskega leta, saj se postopek lahko uvede za eno ali več koledarskih let, vendar največ deset let skupaj, odvisno od tega, v katerem obdobju je zavezanec pridobival premoženje.

Potreba po takem obdobju izhaja predvsem iz tega, da je premoženje dinamična kategorija, zato je mogoče davčno osnovo pravilno določiti le za daljše obdobje, še posebej pri prikrivanju premoženja v tujini, kar potrjujejo dosedanje izkušnje DURS. Po drugi strani pa potrebo po daljšem obdobju narekuje pravna ureditev odvzema premoženja nezakonitega izvora (ZOPNI), ki ima pravni učinek tudi na davčnem področju.

Pri predlagani spremembi daljšega obdobja, to je s petih na deset let, v katerem sme davčni organ uvesti postopek za odmero davka po tem členu, ne gre za retroaktivno uporabo zakona.

Sodna praksa je že večkrat zavzela stališče, da institut obdavčitve nepojasnjenega vira ni uzakonjen na novo, ampak gre le za posamezen poseben način izvedbe cenitve kot postopka za ugotavljanje verjetne davčne osnove, ki velja že od 1. januarja 1997 po ZDavP.

Za ugotovitev davčne osnove po tem členu je značilno, da vir, vrsta dohodka nista pomembna za odmero davka, ker je določena zakonska domneva, da razlika izhaja iz nepojasnjenih dohodkov določenega obdobja. Če bi bila vir ali vrsta dohodka ugotovljena, bi se lahko odmerila dohodnina po veljavnem zakonu o obdavčevanju dohodkov fizičnih oseb ali pa kakšen drug davek po zakonu, ki ureja ta davek. Pri ugotovljeni nepojasneni razliki tako ni mogoče uporabiti materialnih določb Zakona o dohodnini, zato je treba davek od nenapovedanih dohodkov šteti kot posebno odmero dohodnine in posledično tudi za dokončen davek. Za nastanek davčne obveznosti je pomemben obstoj precejšnjega nesorazmerja med vrednostjo sredstev, s katerimi zavezanec razpolaga za privatno potrošnjo, in pojasnjenimi dohodki davčnega zavezanca, saj to nesorazmerje lahko posredno kaže tudi na davčne utaje davčnega zavezanca v preteklih obdobjih. Pravno pomembni podatki, kot so vrsta dohodka, datum prejema posameznega dohodka in obseg zatajenih dohodkov, ki odpade na točno določeno davčno leto, se v cenitvenem postopku ne dajo opredeliti z gotovostjo, zato z vidika enake obravnave davčnih zavezancev ni primerno niti sprejemljivo, da je davčni zavezanec, ki ni izpolnil davčnih obveznosti v roku in tako, kot je predpisano z zakonom, obravnavan enako kot davčni zavezanec, ki spoštuje pravni red. Zaradi tega se uvaja davčna stopnja v višini 70 %.

Izpolnitev davčne obveznosti je temeljna obveznost zavezanca za davek, ki jo mora izpolniti ne glede na svoje druge obveznosti. Davčna obveznost je dolžnost zavezanca za davek, da plača na podlagi zakona določen znesek davka pod pogoji in na način, določen z zakonom o obdavčenju in ZDavP-2. Davčna obveznost je tudi dolžnost zavezanca za davek, da napove, obračuna in plača davek v rokih in tako, kot je določeno z zakonom.

Davčna obveznost se izpolni s plačilom davka v zakonsko predpisanem roku po nastanku davčne obveznosti. Zavezanec za davek je zavezan za izpolnitev davčne obveznosti od trenutka, ko je davčna obveznost nastala. Zavezanec za davek tudi ne more enostransko zavrniti ali enostransko odložiti izpolnitve davčne obveznosti, razen če je to z zakonom določeno.

Davčni zavezanec ima možnost predložiti davčno napoved po izteku predpisanega roka. Če izkaže upravičljive razloge za zamudo roka, se njegova davčna napoved šteje za pravočasno vloženo in ni sankcioniran z globo niti se mu ne zaračunajo obresti po evropski medbančni obrestni meri, s katerimi se ohranja vrednost glavnice.

Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe, začetka davčnega inšpekcijskega nadzora, začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vloži davčno napoved oziroma popravljeno davčno napoved na podlagi samoprijave, če je zamudil rok za vložitev davčne napovedi ali če je v davčni napovedi navedel neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke.

Z institutom samoprijave so zavezanci za davek spodbujeni, da nepravilnosti v zvezi z davčno napovedjo ali obračunom davka sporočijo davčnemu organu. Ob izpolnjevanju vseh zakonskih pogojev, med katerimi je ob zgoraj naštetih tudi plačilo davka in ustreznega pribitka, določenega v odvisnosti od tega, v kolikšnem času po poteku roka za predložitev napovedi ali obračuna je prijavil nepravilnosti, zavezanec ni odgovoren za prekršek.

Glede na navedeno ima davčni zavezanec različne možnosti za odpravo nepravilnosti v zvezi

z izpolnjevanjem davčnih obveznosti. Če teh možnosti ne izkoristi in se izpolnjevanju obveznosti še naprej izogiba, je ob upoštevanju, da je v teh postopkih ugotovljeno večje neskladje med pridobljenim premoženjem oziroma potrošnjo in prihodki, prijavljenimi davčnemu organu, primerno, da se to neskladje visoko obdavči.

ZDavP-2 temelji na načelu materialne resnice, ki davčnemu organu nalaga, da ugotovi dejansko stanje z gotovostjo, najvišjo stopnjo prepričanja. ZDavP-2 pri cenitvi odstopa od iskanja materialne resnice z gotovostjo, ker določa, da se dejansko stanje ugotovi samo na podlagi verjetno izkazanih dejstev. Glavni cilj cenitve je čim pravilneje ugotoviti višino davčne osnove, kadar je ni mogoče zanesljivo ugotoviti ali izračunati na podlagi predloženih davčnih napovedi, obračunov davka, knjigovodskih listin itd. (v tem primeru davčni organ na podlagi dejstev ali okoliščin, ki niso popolnoma dokazane ali so posredno dokazane, določi verjetno davčno osnovo). Znižanje ugotovljene davčne osnove na podlagi cenitve ali drugačno premoženje mora dokazovati davčni zavezanec. Davčni zavezanec mora davčnemu organu dati resnične, pravilne in popolne podatke, ki jih davčni organ potrebuje za pobiranje davka.

Ne glede na določbe zakonov o obdavčenju se pri ugotavljanju davčne osnove od dohodka iz dejavnosti ali dobička iz kapitala za davčna leta po obdobjih, za katera se je odmeril davek po tem členu, davčna osnova ne more zmanjševati zaradi uveljavljanja nepokritih davčnih izgub ali neizkoriščenih delov negativne razlike med vrednostjo kapitala ob odsvojitvi in vrednostjo kapitala ob pridobitvi (izgub), ugotovljenih v obdobjih, za katera se je odmeril davek po tem členu.

Določbe o odmeri davka v posebnih primerih so obstajale že v SRS od leta 1974, v slovenski davčni zakonodaji pa tudi obstajajo že od vsega začetka, v dokaj nespremenjeni obliki in vsebini je bila določba zapisana že v ZDavP-1, vendar prihaja do izraza oziroma postaja pomembnejša predvsem v zadnjih nekaj letih.

Predvideva se, da bo predlagana dopolnitev, vključno z določbami o zavarovanju in kazenskimi sankcijami, če davčni zavezanec ne predloži prijave premoženja, zagotovila učinkovitejše delo davčnega organa in prispevala k preprečevanju zlorab oziroma izogibanj pri izpolnjevanju davčne obveznosti.

Predlagana ureditev je primerljiva tudi z ureditvijo v drugih državah.

V zvezi z dopolnjeno ureditvijo odmere davka od nenapovedanih dohodkov se določita obvezno zavarovanje, kadar pričakovana obveznost presega 50.000 eurov, in pridobitev zastavne pravice.

Z obveznim zavarovanjem po novem tretjem odstavku 111. člena se želi doseči poplačilo davčnega dolga, kadar se davčni zavezanci praviloma izogibajo izpolnjevanju davčne obveznosti, ki znaša več kot 50.000 eurov. To je znesek, ki ga Kazenski zakonik v 249. členu ob izpolnjenih drugih pogojih določa tudi kot mejo za določitev kaznivega dejanja davčne zatajitve.

Poplačilo davčnega dolga se želi doseči tudi z novo ureditvijo, ki davčnemu organu omogoča pridobitev zastavne pravice na premoženju dolžnika pred izdajo in izvršljivostjo odločbe. Veljavni institut začasnega sklepa za zavarovanje davčnemu organu omogoča le, da davčnemu zavezancu prepove razpolaganje s premoženjem. Davčni organ lahko po veljavni

ureditvi z začasnim sklepom o zavarovanju dolžniku zgolj prepove razpolaganje s premoženjem, kar ima za posledico pridobitev zastavne pravice za preostalimi upniki.

Davčni inšpekcijski nadzor

Da bi se pospešil postopek in se s tem tudi preprečevalo izogibanje davčnega zavezanca sodelovanju pri davčnem nadzoru, se veljavna ureditev spreminja v delu, ki ureja davčni inšpekcijski nadzor. Po novem drugem odstavku 139. člena ZDavP-2 davčnemu organu ni treba več opraviti sklepnega pogovora z zavezancem za davek. Ne glede na to pa mora davčni organ še vedno zavezancu za davek zagotoviti informacije o pomembnih dejstvih in dokazih, ugotovljenih v inšpekcijskem nadzoru. Pred sestavo zapisnika ga mora opozoriti na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in davčne učinke teh ugotovitev.

Predlaga se sprememba tretjega odstavka 140. člena, ki določa predlaganje dejstev in dokazov. Zavezanec za davek bo lahko v pripombah k zapisniku o davčnem inšpekcijskem nadzoru predlagal nova dejstva in dokaze, vendar bo moral obrazložiti, zakaj jih ni navedel že pred izdajo zapisnika. Nova dejstva in dokazi se lahko upoštevajo le, če so obstajali že pred izdajo zapisnika ter jih zavezanec za davek upravičeno ni mogel navajati in predložiti pred izdajo zapisnika.

Davčni organ ugotavlja, da zavezanci za davek v postopku davčnega inšpekcijskega nadzora vse pogosteje predlagajo listine in druge dokaze šele v postopku dajanja pripomb k zapisniku in ne v postopku pred izdajo zapisnika. Večinoma so to dokazi, ki jih je davčni organ zahteval že med postopkom inšpekcijskega pregleda pred izdajo zapisnika in so v tem času že obstajali.

Tako zavezanci za davek po izdaji zapisnika večinoma dokazujejo dejstva, ki so se ugotavljala že v postopku do izdaje zapisnika, dokazi, predloženi po izdaji zapisnika, pa so do izdaje zapisnika že obstajali. S takim ravnanjem se zavlačujejo postopki davčnega inšpekcijskega nadzora.

Predlagana sprememba po vsebini smiselno sledi ureditvi ZUP, in sicer drugemu odstavku 146. člena, ki ureja posebni ugotovitveni postopek, in tretjemu odstavku 238. člena ZUP, ki določa pravila glede pritožbenih novot.

Treba je poudariti, da preučitev novih ali dodatnih dejstev pomeni precejšnje in nepotrebno podaljševanje že tako dolgih inšpekcijskih pregledov, predvsem v odmernih postopkih, ki urejajo odmero davka od nenapovedanih dohodkov (po veljavnem petem odstavku 68. člena ZDavP-2 in predlaganem novem 68.a členu), glede katerih davčni organ še posebej ugotavlja, da davčni zavezanci ne sodelujejo v postopku in ga namerno zavlačujejo.

Zavezanec za davek ima v skladu z 237. členom ZUP pravico izpodbijati odločbo s pritožbo, če mu ni bila dana možnost udeležbe ali če mu ni bila dana možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe.

Upoštevajoč navedeno, predlagani spremembi v davčnem inšpekcijskem nadzoru, s katerima se želita doseči gospodarnost in učinkovitost davčnih inšpekcijskih nadzorov, ne bosta vplivali na pravno varnost zavezanca za davek.

Davčna izvršba

Da bi se povečala učinkovitost izvršbe, se predlaga sprememba določenih veljavnih določb, ki urejajo davčno izvršbo.

Veljavna ureditev 148. člena ZDavP-2 določa, da se davek, če ga ni bilo mogoče izterjati iz premoženja dolžnika – fizične osebe, izterja iz premoženja ožjih družinskih članov, ki so to premoženje neodplačno oziroma po nižji ceni od tržne dobili od dolžnika v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, do vrednosti tako pridobljenega premoženja. Ožji družinski člani so, če davčna izvršba ni uspešna, poroki za plačilo davčnega dolga, če so premoženje pridobili od davčnega dolžnika neodplačno ali po nižji ceni od tržne cene v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala.

Davčni organ ugotavlja, da davčni dolžniki na različne načine prenašajo premoženje na druge osebe in s tem onemogočijo izterjavo davčnih obveznosti. Pri tem gre predvsem za davčne dolžnike, ki nimajo odprtih računov, oziroma dolžnike z blokiranimi računi, ki se svojimi dolžniki dogovorijo, da ti plačila usmerijo na zasebne račune povezanih fizičnih ali pravnih oseb, za tako preusmeritev nakazila pa ne obstajata ustrezna pravna podlaga in knjigovodska listina. Davčna izvršba ni uspešna, ker je davčni dolžnik premoženje odtujil brezplačno ali po ceni, ki je nižja od tržne.

Upoštevajoč navedene razloge, se s predlogom, ki spreminja veljavni 148. člen ZDavP-2, razširja krog oseb, porokov za plačilo davčnega dolga, če so premoženje pridobili od davčnega dolžnika neodplačno ali po nižji ceni od tržne cene v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala.

Veljavna zakonodaja v 176. členu določa obvezen prenos krajevne pristojnosti na davčni organ, na območju katerega je premočnina, da izvrši rubež, cenitev in prodajo zarubljene premočnine, če premočnine, ki je predmet izvršbe, ni na območju davčnega organa, ki je izdal sklep o izvršbi. Predlagana ureditev, katere cilj je racionalizacija izvajanja nalog davčnega organa, omogoča, da bo lahko rubež, cenitev in prodajo zarubljene premočnine izvršil davčni organ, ki je izdal sklep o izvršbi, ali davčni organ, na območju katerega je premočnina.

Po veljavni ureditvi veljavnost rubeža preneha tudi, če se prodaja zarubljenih premočnin ne opravi v enem letu od vročitve sklepa o izvršbi. S spremembo 189. člena ZDavP-2 se določi, da veljavnost rubeža preneha, če se prodaja zarubljenih premočnin ne opravi v enem letu po pridobitvi zastavne pravice na zarubljenih premočninah.

S predlagano spremembo 197. člena ZDavP-2 se želi povečati učinkovitost prodaje po javni dražbi, ki je ob obstoječi zakonski ureditvi najmanj gospodaren način prodaje. Po podatkih davčnega organa je prva javna dražba praviloma neuspešna tudi, kadar se je udeleži več ponudnikov. Davčni organ ugotavlja, da se zaradi pričakovanja po dodatnem znižanju izklicne cene na drugi javni dražbi sodelujoči na dražbi (v zadnjem času so to praviloma predstavniki podjetij, ki se poklicno ukvarjajo s preprodajo tako kupljenega blaga) dogovorijo, da nihče ne bo ponudil višje cene od izklicne, posledica česar je, da prva dražba ni uspešna. Zaradi tega je treba razpisati ponovno dražbo in na njej znižati izklicno ceno. Zaradi dodatnih stroškov prodaje in hkratnega povečanja terjatve, za poplačilo katere se zarubljena premočnina prodaja (na račun zamudnih obresti), je taka prodaja negospodarna, saj je ob prodaji poravnan bistveno nižji del terjatve do dolžnika, kot bi bil ob takojšnji prodaji po izklicni ceni. Predlagatelj meni, da bo znižanje merila za uspešnost prve javne dražbe ob hkratni

spremembi pogojev za vračilo vplačane varščine za sodelovanje na javni dražbi pripomoglo k večji učinkovitosti te oblike prodaje. Prodaja blaga na prvi dražbi po izklicni ceni, ki je enaka ocenjeni vrednosti po rubežnem zapisniku, ne pomeni oškodovanja dolžnika. Dosežena izklicna cena kot pogoj za uspešno prvo javno dražbo je primerljiva z ureditvijo v Zakonu o izvršbi in zavarovanju.

Davčni organ pri prodaji zarubljenih premožnin z zbiranjem ponudb ugotavlja, da davčni dolžniki in drugi ponudniki v dogovoru z davčnimi dolžniki pošiljajo ponudbe z visokimi zneski, čeprav nimajo namena kupiti blaga. Veliko je primerov, ko izbrani ponudniki ne plačajo kupnine. Predlog člena določa, da morajo ponudniki pred oddajo ponudbe vplačati varščino ali predložiti ustrezen instrument za zavarovanje plačila varščine. Če izbrani ponudnik ni podpisal pogodbe ali ni plačal kupnine, se varščina ne vrne, predloženi instrument za zavarovanje varščine pa se unovči. Namen spremenjenega člena je onemogočiti, da bi neresni ponudniki izigrali in zavlačevali postopek. Spremenjeni člen ne bo odvrnil kupcev, ki imajo namen kupiti blago, k oddaji ponudbe, ker se varščina kupcu všteva v kupnino oziroma neizbranim ponudnikom vrne.

Veljavna ureditev ne določa postopka s premožninami, če davčni organ med veljavnostjo rubeža zarubljenih premožnin ne more prodati. V praksi se dogaja, da v enem letu od opravljenega rubeža zarubljenih premožnin ni mogoče prodati na nobenega od zakonsko določenih načinov, čeprav so posamezni načini prodaje izvedeni več kot enkrat. Prav tako tudi ni mogoče pričakovati, da bi bila prodaja takih premožnin uspešna po enem letu. Davčni organ po poteku rubeža zarubljene premožnine vrača dolžnikom. Pojavljajo se primeri, ko dolžnik premožnin ne želi prevzeti. Predlog novega 203. a člena ZDavP-2 davčnemu organu omogoča, da bo lahko v teh primerih premožnine uničil ali jih brezplačno odstopil državnim organom, humanitarnim organizacijam, javnim zavodom, če jih dolžnik ne bo želel prevzeti. Stroške uničenja poravnava davčni zavezanec, stroške prevzema pa prevzemnik premožnine.

Zadržanje zastaranja

Predlaga se nov institut – zadržanje zastaranja. Veljavni ZDavP-2 ureja samo pretrganje zastaranja, ki pomeni, da se zastaralni rok zaradi določene okoliščine prekine in se zaradi tega tisti del zastaralnega roka, ki je že potekel, ne šteje več, temveč začne zastaralni rok po prenehanju ovire teči znova. Zadržanje zastaranja pomeni, da se lahko med tekom zastaralnih rokov pojavijo ovire dejanske ali pravne narave, ki povzročijo, da zastaralni rok ne teče.

Zaradi razlogov dejanske in pravne narave, ki niso na strani davčnega organa in vplivajo na zastaralni rok, je treba urediti zadržanje zastaranja.

V praksi se pojavljajo primeri, ko davčni dolg zastara, ker davčni organ zaradi postopkov (na primer sodnih, insolvenčnih), urejenih v drugih predpisih, ne more opraviti davčne izvršbe. Na primer, davčni organ v insolvenčnih postopkih uveljavlja terjatve, ki jih zaradi določb ZFPPIPP ni mogoče izterjevati. Ti postopki praviloma trajajo zelo dolgo, posledica česar je odpis terjatve zaradi zastaranja. Da bi se izognili odpisu iz naslova relativnega (5 let) oziroma absolutnega zastaranja (10 let), se zaradi ovir pravne narave predlaga določitev prekinitve teka zastaranja za čas, ko po zakonu ni mogoče voditi davčne izvršbe. Za podobno situacijo gre tudi pri zapuščinskih postopkih, ki so velikokrat zelo dolgotrajni. Ko so dediči ugotovljeni, prevzamejo tako pravice kot obveznosti, vendar pa je treba zaradi zastaranja davčne obveznosti že odpisati. To so ovire dejanske narave, ki vplivajo na zastaralni rok.

Uskladitev v zvezi s spremembo ZPIZ-2

Spremembe se nanašajo tudi na 286. člen ZDavP-2, ki ureja obvestilo in potrdilo o znižani stopnji akontacije dohodnine. V letu 2012 je bil sprejet nov Zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-2), ki je začel veljati 1. januarja 2013 in vsebuje nekatere rešitve, zaradi katerih je treba spremeniti sklicevanje v Zakonu o dohodnini in s tem tudi v ZDavP-2.

Kazenske določbe

Spremenijo so tudi določbe, ki urejajo davčne in hujše davčne prekrške posameznikov. V 394. členu se predlaga povišanje spodnje meje globe z 200 eurov na 250 eurov, ker je dosedanja višina globe prenizka. Predlog spremembe je povezan tudi s predvideno spremembo Zakona o prekrških, s katero se bo uklonilni zapor določal samo, če je bil za prekršek izdan plačilni nalog, če neplačana globe ne presega 200 eurov. Davčni organ ugotavlja, da zagrožen uklonilni zapor pripomore k večjemu poplačilu glob.

ZDavP-2 v 69. členu, ki ureja prijavo premoženja, določa, da sme davčni organ v primerih iz 68. člena pozvati davčnega zavezanca – fizično osebo k predložitvi prijave premoženja. Kršitev te obveznosti je sankcionirana z globo, in sicer je določena kot davčni prekršek posameznikov. Davčni organ sme za ta prekršek kaznovati posameznika z globo 200 do 400 eurov.

Predlaga se črtanje te določbe. Sankcija za ta prekršek se uredi v 395. členu, ki ureja hujše davčne prekrške posameznikov.

Po veljavni ureditvi se za hujše davčne prekrške, urejene v 397. členu, lahko kaznuje za prekršek posameznik, in sicer v višini 400 do 1.200 eurov. Predlaga se, da se zgornja meja globe za najhujše davčne prekrške posameznikov poviša na 15.000 eurov, kar je v skladu s pooblastilom, določenim v šestem odstavku 17. člena Zakona o prekrških. Predvideva se, da bo povišanje globe davčne zavezanca odvrčalo od dejanj, ki pomenijo hujšo kršitev zakona. S povišanjem globe se želi doseči preventivni in represivni učinek.

Kršitve obveznosti davčnega zavezanca, da na poziv davčnega organa ne predloži prijave premoženja ali je ne predloži na predpisan način ali v prijavi navaja neresnične podatke ali da davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor, se opredelijo kot hujši davčni prekršek.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona nima posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za izvajanje zakona dodatnih finančnih sredstev v državnem proračunu ni potrebno zagotoviti.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

1. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih:

a) Splošno

Avstrija

Davčni postopek v Republiki Avstriji ureja Zvezni dajatveni red (Bundesabgabenordnung), ki vsebuje splošne določbe, ki se nanašajo na obdavčitev, pravice in obveznosti zavezancev, ter kazenske določbe. Zakon vsebuje tudi vse določbe, ki se nanašajo na stranke, vloge, pristojnost, izločitev uradnih oseb, pisanja v postopku, vpogled v spise, vročanje, obliko odločitev ipd., saj ne predvideva subsidiarne uporabe zakona o splošnem upravnem postopku. Kot zvezne dajatve so opredeljene vse javne dajatve, določene z zveznimi predpisi, in dajatve, ki izhajajo iz neposredno uporabljivih predpisov Evropske unije, uvozne in izvozne dajatve, če carinski predpisi ne določajo drugače, vse vrste subvencij ter vse akcesorne terjatve, ki nastanejo v davčnem postopku (zvišanja dajatev, obresti, stroški postopka in kazni).

Način pobiranja davkov

Davčna obveznost nastane, ko so po zakonu o obdavčenju izpolnjeni pogoji za njen nastanek. Davčni zavezanec je opredeljen kot oseba, ki mora po davčnih predpisih plačati davek.

Nemčija

V Zvezni republiki Nemčiji davčni postopek ureja zakon, ki je začel veljati v začetku leta 1987, ko je Nemčija izpeljala korenito davčno reformo.

Način pobiranja davkov

Davčni zavezanec je oseba, ki poravna davčno obveznost. Zakon pozna institut solidarnih davčnih zavezancev, kar pomeni, da lahko davčni organ od vsakega davčnega zavezanca terja izpolnitev celotne davčne obveznosti. Ko kateri koli od dolžnikov izpolni obveznost, to velja za vse. Za univerzalne pravne naslednike velja, da prevzamejo obveznosti po osebi, ki je umrla ali prenehala obstajati, vendar le do višine premoženja zapustnika ali osebe, ki je prenehala obstajati. Davčni zavezanec mora davčnemu organu sporočiti vsako spremembo svojega statusa, ki je pomembna za obdavčenje.

Davčne obveznosti vključujejo vse obveznosti davčno aktivnih in davčno pasivnih subjektov. Temeljna obveznost aktivnih subjektov je podrobno seznanjanje pasivnih subjektov s postopkom obdavčenja. Obveza skupnega delovanja pri obdavčenju velja za vse aktivne subjekte, ki morajo pravilno uporabljati predpise, in za pasivne subjekte, ki morajo dati natančne podatke, na podlagi katerih se lahko predpisi pravilno uporabljajo.

Nizozemska

Davčni postopek v Kraljevini Nizozemski ureja splošni davčni zakon, ki vsebuje splošne določbe o obdavčitvi, obveznosti dajanja podatkov in kazenske določbe. Posebne določbe za posamezne davke določajo posebni zakoni. Zakon opredeljuje državne davke kot davke, ki jih pobira davčna uprava po pooblastilu vlade, in vse uvozne in izvozne dajatve, ki jih določa carinski zakon.

Način pobiranja davkov

Odločba, s katero inšpektor določi davek, mora biti vedno izdana pisno, le v nekaterih primerih se lahko pošlje elektronsko. Inšpektor izda odločbo na podlagi davčne napovedi, ki jo mora vložiti vsaka oseba, od katere inšpektor to zahteva. Rok za vložitev davčne napovedi ne sme biti krajši od enega meseca. Ob vložitvi davčnega obračuna mora vsak zavezanec priložiti tudi vse dokumente in druge dokaze, katerih vsebina vpliva na odmero davka.

Pri odmeri davka inšpektor ni vezan na davčni obračun in davek lahko odmeri tudi na podlagi ocene davčne osnove. Na prošnjo zavezanca lahko podaljša rok, ki ga je postavil zavezancu za vložitev davčne napovedi.

b) Institut ocene davčne osnove

Združeno kraljestvo

V Združenem kraljestvu se davčna osnova oceni, če davčni organ ugotovi neskladje med prijavljenimi dohodki in premoženjem zavezanca.

Davčni organ izvede postopek, če obstaja sum premalo prijavljenega dohodka. Vedno obstaja tveganje, da posamezniki skrivajo svoje premoženje (naložbe, nakup nepremičnin v tujini), s čimer otežujejo preiskavo. Informacije so tako dolžne dati vse pravne in fizične osebe. Preden davčni organ začne postopek, zavezanca povabi na razgovor, ki je namenjen pojasnitvi spornih vprašanj.

Če postopkov zoper davčne utaje oziroma nepojasnjeno premoženje ne vodi tožilstvo ali pa jih odstopi, jih vodi davčni organ. Dokazni standard v davčnih postopkih je nižji. Davčni organ ponudi davčnemu zavezancu možnost, da se s popolnim razkritjem vseh nepravilnosti pri obračunavanju davkov sporazumno dogovorita o davčni obveznosti. Če pa se davčni zavezanci ne odločijo za popolno razkritje svojega premoženja in se izogibajo sodelovanju, davčni organ izvede preiskavo v skladu s svojimi pooblastili.

Postopki se lahko uvedejo za 20 let nazaj.

Če se ugotovijo nepravilnosti, se oceni davčna osnova, zaračunajo obresti od neplačanega davka in naložijo denarne kazni (do 100 % utajenega davka). Zagrožene sankcije so precej visoke, ker davčni zavezanec ni izkoristil priložnosti za samostojno razkritje.

Italija

V Italiji so lahko dohodki posameznika, ki se ne ujemajo z njegovimi stroški v posameznem proračunskem letu, predmet t. i. celovite ocene. Pogoji za cenitev je izpolnjen, kadar je ocenjeni dohodek za 20 % višji od prijavljenega dohodka v letni napovedi za odmero dohodnine.

Informacije o stroških zbira davčni organ, tudi na podlagi podatkov, pridobljenih od drugih organov (nacionalni organ za socialno varnost, register nepremičnin, urad za registracijo motornih vozil) in zasebnih institucij (dražbene hiše, umetniške galerije, ugledne šole, finančne ustanove, ekskluzivni klubi itd.).

Davčna uprava mora pred začetkom kakršne koli davčne odmere povabiti davkoplačevalce in jim predložiti dokaze ter omogočiti ugovore, zavezanec pa lahko v svojo korist dokazuje, da so ti stroški plačani iz:

- davka oproščenih dohodkov ali so bili predmet davčnega odtegljaja;

- dohodkov, ki so jih zaslužili in prijavili v prejšnjem dohodninskem obdobju.

Če je dokaz podprt z ustreznim in časovno smiselnim dokumentom/dejstvom (tj. izjavo, dedovanjem ...), lahko davčni urad utemeljitev sprejme, čeprav se premoženje nanaša na davčno obdobje, ki je izključeno iz nadzora.

Latvija

V Latviji lahko davčni organ v skladu z določbami Zakona o dohodnini določi davčno osnovo s cenitvijo, če so napovedani dohodki in poraba davčnega zavezanca v nesorazmerju. Davčni organ določi obdavčljivi dohodek in odmero davka, ki temelji na oceni, glede na povečanje vrednosti premoženja in v zvezi z dejavnostjo davčnega zavezanca.

Davčni organ za ugotovitev morebitnega nesorazmerja med prijavljenimi dohodki in povečanjem premoženja zbere vse informacije o fizični osebi, ki so na razpolago. Pri ugotavljanju dohodka fizične osebe lahko brezplačno zahteva podatke od vseh gospodarskih subjektov (tudi kreditne ustanove), stalnih poslovnih enot nerezidentov, institucij, organizacij, društev, skladov in drugih oseb. Podatki se nanašajo na vse transakcije zavezanca, dohodke, izplačane zneske, vrednost nepremičnin itd., ki so potrebni za določitev obdavčljivega dohodka.

Če podatki o dohodku davčnega zavezanca ne ustrezajo njegovim izdatkom, davčni organ pozove zavezanca k prijavi premoženja in predložitvi dokazov.

Če se davčni zavezanec ne strinja z oceno davčne osnove, mora sam dokazati nižjo davčno osnovo. V postopku dokazovanja se ocenjujejo vsi dokazi in dejstva (tudi dodatna dokazila, ki jih predloži davčni zavezanec) glede na neprijavljeno gospodarsko dejavnost, ki se je morda opravljala pred leti, in pridobljeni dohodki, ki se ne obdavčijo.

Izdatki za osebne potrebe davčnega zavezanca in njegovih družinskih članov v odmernem obdobju se določijo iz centralnega statističnega urada, razen če zavezanec dokaže drugačne odhodke za osebne potrebe.

Če se v cenitvenem postopku ugotovi, da davčni zavezanec ni ustrezno napovedal obdavčljivih dohodkov, mora plačati dolgovani znesek, zamudne obresti in globo.

Madžarska

Davčni organ opravlja nadzor nad premoženjem davčnih zavezancev s primerjavo neobdavčenih dohodkov, neprijavljenih dohodkov in prijavljenih dohodkov z dnevnimi izdatki in skupnimi odhodki. Ob neskladju med prijavljenimi dohodki davčnega zavezanca in njegovim trošenjem oziroma premoženjem davčni organ začne postopek ocene prirasta premoženja.

Izbor davčnih zavezancev za nadzor ni naključen, temveč je rezultat ciljno usmerjenega izbora na podlagi celovite analize tveganja. Zakon davčni organ omejuje pri izboru, saj so tovrstni nadzori primerni le za določene najbolj tvegane davčne zavezance.

Davčni organ pošlje davčnemu zavezancu vprašalnik, ki zagotavlja pomembne začetne informacije za nadzor, saj mora davčni zavezanec pojasniti vse okoliščine. Zavezanec mora predložiti vse dokumente in evidence, ki so na voljo. Na podlagi navedenega se davčni organ odloči, ali bo opravil davčni inšpekcijski nadzor.

Davčni organ oceni davčno osnovo na podlagi razlike med dejanskimi prihodki in dejanski odhodki v nadzorovanem obdobju (metoda izvora in uporabe sredstev). Začetno stanje se določi na podlagi dohodkov in premoženja v preteklem obdobju. Če davčni zavezanec ne izkaže nobenih virov, je začetno stanje enako nič. Če je bil dohodek ustvarjen v več kot enem

letu, ga mora davčni organ enakomerno porazdeliti na več let po stopnjah, veljavnih v letu, na katero se nanaša.

Davčni organ mora ugotoviti pogoje za izvedbo cenitve, torej preveriti podatke, dejstva in okoliščine ter opisati izbrano metodo cenitve. Dokazno breme se nato prevale na davčnega zavezanca, ki mora z verodostojnimi dokazi in podrobnimi pojasnili vseh okoliščin dokazati vsa odstopanja med oceno davčnega organa in dejanskim stanjem.

Davčni organ je lahko dohodke davčnih zavezancev pregledoval le za obdobje 5 let, vendar pa so leta 2006 to obdobje razširili tudi na obdobja pred rokom zastaranja (zaradi sklicevanja zavezancev na premoženje, pridobljeno pred tem datumom, ki ga davčni organ ni smel več preverjati). To seveda ne pomeni podaljšanje roka zastaranja, saj davčni organ ne more obdavčiti dohodkov, ki v preteklosti niso bili obdavčeni.

Španija

V Španiji poznajo tako imenovane neupravičene dobičke, ki ustrezajo opredelitvi »da odhodki presegajo dohodke ali je ugotovljena neskladnost med dohodki in bogastvom davčnega zavezanca«.

V skladu z Zakonom o dohodnini neupravičeni/neutemeljeni dobički pomenijo blago ali posedovanje pravic, izjavo ali nakup, ki ne ustreza prejemkom ali premoženju, ki ga je prijavil davčni zavezanec in vključil v napoved fiktivnih dolgov.

Pravilo je, da so neutemeljeni dobički vključeni v obdavčljiv znesek v obdobju, ko so bili razkriti, razen če zavezanec dokaže, da lastništvo ustreznega sredstva ali pravica izhaja iz prijavljenega dohodka ali da je bila pridobljena v preteklem davčnem obdobju (zastaranje se lahko uveljavlja).

Davčni inšpektorji pri ugotavljanju neupravičenih/neutemeljenih dobičkov uporabljajo standardne preveritve, pri tem veljajo splošna pravila za dokazne postopke (tako mora npr. oseba, ki hoče uveljavljati svoje pravice, dokazati vsa pomembna dejstva).

V Španiji je zakonsko določen splošen štiriletni zastaralni rok, ki začne teči od dneva, ko bi bilo treba davek plačati. Fizične osebe so tako dolžne hraniti dokazila o svojih stroških ali drugih pravicah štiri leta. Nekatere dokumente pa morajo hraniti tudi dlje, še posebej dokumente in potrdila o nakupu nepremičnin – štiri leta po prenosu nepremičnine zaradi dokazil o ustvarjenem dobičku ali izgubi pri prenosu.

Davčna stopnja: ti dobički so vključeni v splošno davčno osnovo in progresivna davčna stopnja je uporabljena za celotno davčno osnovo.

Za leto 2012 veljajo naslednje davčne stopnje:

Davčna osnova (v eurih)	Davčna stopnja
0–17.707,2	24,35
17.707,2–33.007,2	29,7
33.007,2–53.407,2	39,8
53.407,2–120.000,2	46,9
120.000,2–175.000,2	48,9

175.000,2–300.000,2	50,9
300.000,2 naprej	51,9

Kazni: Uporabljena so splošna pravila, globe so v razponu od 50 % od premalo obračunanega davka (za manjše prekrške) do 150 % od premalo obračunanega davka (za zelo resne prekrške).

Španija med ukrepi za boj proti davčnim utajam uvaja obveznost, da davčni zavezanec razkrije informacije v zvezi z določenimi sredstvi, ki so v tujini. Sredstva ali pravice, ki niso bile razkrite, se štejejo kot neupravičen kapitalski dobiček, posledica česar je obdavčitev z dohodnino, razen če zavezanec dokaže, da lastništvo določenega sredstva ali pravice izhaja iz prijavljenega dohodka ali da je bila pridobljena v davčnem obdobju, v katerem davčni zavezanec ni bil zavezanec za dohodnino. Sankcija je kazen v višini 150 % od premalo obračunanega davka

Bolgarija

Pogoj: Ko davčni organ ugotovi neskladje med vrednostjo premoženja ali trošenja in napovedanimi dohodki, se izvede poseben postopek.

Določbe posebnega postopka ne pomenijo samostojnega materialnopravnega okvira za nastanek davčne obveznosti, ampak so v bistvu zbirka posebnih pravil dokaznega postopka, ki omogočajo uporabo materialnega prava ustrezno davčni zakonodaji ob precejšnjem ali popolnem pomanjkanju dokazov, potrebnih za nastanek dejanskih okoliščin, določenih v materialnem pravu, in vodijo do davčnih obveznosti. O izvedbi postopka odloča davčna uprava. Tudi če obstajajo pogoji za cenitev davčne osnove, se lahko postopek vodi tudi po splošnem postopku za izvajanje nadzora. Pri tem se morajo upoštevati razlogi za točno ceno davčne osnove in vse druge okoliščine, pomembne za obračunavanje.

Dokazno breme: Dokazno breme je na davčnem organu, postopka pa ni mogoče uporabiti ob domnevnih razlogih. Splošno pravilo v zvezi z dokaznim bremenom je, da morajo vsi dokazovati dejstva, ki so koristna zanje.

Bolgarski Zakon o postopku (postopkovni zakonik za davke in prispevke za socialno varnost) zagotavlja poseben postopek za ugotovitev obdavčljivega zneska, s tem da določa možnost upoštevanja okoliščin v zvezi s posameznikom, kadar pri davčnem zavezancu obstaja ena od naslednjih domnev:

- zahtevek za vračilo davka – davčni obračun ni bil predložen, dokler ni bil začet postopek davčnega nadzora, v katerem je obveznost preverjena glede na dani zahtevek;
- obstaja verjetni razlog, da je prihodek ali dohodek skrit;
- v računovodskih izkazih so uporabljeni fiktivni dokumenti ali dokumenti z lažno izjavo;
- računovodski izkazi niso ohranjeni ali niso pripravljani v skladu z Zakonom o računovodstvu ali pa z računovodskimi izkazi ni mogoče določiti davčne osnove, prav tako tudi ni dokumentov, potrebnih za določitev davčne obveznosti ali določitev višine obveznih prispevkov za socialno varnost;
- dokumentov, potrebnih za določitev davčne obveznosti, ni več ali so toliko poškodovani, da niso uporabni.

Postopka ni mogoče začeti po poteku petih letih od konca koledarskega leta, v katerem je obveznost nastala. Tek zastaralnih rokov je zadržan, kadar je bila začet kazenski postopek.

Belgija

Dohodninski zakonik iz leta 1992 (ITC92) v 340. členu določa, da sme davčni organ dokazati obstoj in vrednost davčnega dolga z vsemi sredstvi, ki so dovoljena v skladu s civilnim zakonom, razen prisega.

Omenjeni člen vsebuje: priznanje, listinske dokaze, pričevanja in verjetne dokaze. Dejstvo pa je, da so tovrstni ugotovitveni postopki vir številnih sporov davčnih zavezancev z davčno upravo.

341. in 342. člen se nanašata na posebna dokazna sredstva, ki so na razpolago davčni upravi, kot so obdavčitev na podlagi znakov in namigov ter dokazov s primerjavo le-teh, ki pa se lahko uporabljajo samo ob pomanjkanju prepričljivih dokazov.

Tako 341. člen določa:

»Če ni nasprotnih dokazov, se davčna osnova oceni tako za pravne osebe (poslovne subjekte) kot za fizične osebe na podlagi znakov ali namigov, da je raven ekonomske blaginje, ki jo subjekt uživa, višja, kot je raven, ki jo je mogoče doseči glede na prijavljeni dohodek.«

Sodna praksa belgijskega kasacijskega sodišča kot zakonito domnevo potrjuje dejansko raven ekonomske blaginje, ki jo oseba uživa, in na tej podlagi ocenjeno davčno osnovo.

Nasprotni dokazi

Ko davčna uprava določi obdavčljivi dohodek na podlagi znakov ali namigov, sme davčni zavezanec dokazati, da ni užival višje ravni ekonomske blaginje, kot je raven, obračunana na podlagi prijavljenih dohodkov.

Ekonomska blaginja, ki je prikazana z znaki in namigi, dovoljuje določitev davčne osnove, če davčnemu zavezancu z dejanskimi in preverljivimi dokazi ne uspe dokazati, da ta ekonomska blaginja izvira iz drugih virov, kot so tisti, ki so predmet obdavčitve.

Kadar davčna uprava na podlagi znakov in namigov ugotovi, da je raven ekonomske blaginje, ki jo davčni zavezanec uživa, višja, kot je raven, ki ustreza prijavljenemu dohodku, ob upoštevanju dejstva, da znesek prijavljenega dohodka ni pravilen, mora davčni zavezanec zagotoviti nasprotno dokaze, ki dokazujejo, da ta ekonomska blaginja izvira iz drugih virov, kot so tisti, ki so predmet obdavčitve iz naslova dohodnine, ali drugih dohodkov, pridobljenih v preteklem obdobju.

Obdavčitev

Kadar je davčna osnova določena z oceno, je obdavčitev določena na podlagi siceršnjega postopka v skladu z veljavnimi predpisi (stopnja obdavčitve, sankcije, pritožbeni postopek).

Zastaranje: Davek se odmeri za tri leta pred letom, ko bi moral biti plačan. Ob morebitni goljufiji ali oškodovanju se to obdobje lahko podaljša še za štiri leta.

Makedonija

V skladu z Zakonom o dohodnini se izvaja posebni davčni postopek za določitev davčne obveznosti fizičnim osebam, ki so lastniki premoženja ali imajo sredstva, večja od obdavčenih.

Dokazno breme je na strani osebe, katere premoženje se preiskuje, in ta mora davčni upravi

predložiti tudi dokaze o izvoru finančnih sredstev, s katerimi je pridobila osebno premoženje in sredstva, in izvoru sredstev, ki jih imajo na razpolago člani njene družine.

Dohodnina na osnovi neprijavljenega in neobdavčenega dohodka je izračunana po 70-odstotni stopnji. Osnova za izračun davka je razlika med vrednostjo premoženja ob pridobitvi in dokazanim zneskom sredstev za to pridobitev.

Če je ugotovljeno, da se je premoženje bistveno povečalo, davčna uprava naznani sum storitve kaznivega ravnanja s predložitvijo kazenske ovadbe zoper to osebo na pristojno državno tožilstvo.

2. Prikaz prilagojenosti predlagane ureditve v pravu EU:

Predlog zakona ni povezan s pravom Evropske unije.

6. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Administrativne in druge posledice

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

/

6.2 Presoja posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike

/

6.3 Presoja posledic na gospodarstvo

/

6.4 Presoja posledic na socialnem področju

/

6.5 Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja

/

6.6 Izvajanje sprejetega predpisa

6.7 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

/

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12 in 94/12) se v 68. členu peti odstavek črta.

Dosedanji šesti odstavek postane peti odstavek.

Doda se nov šesti odstavek, ki se glasi:

»(6) Ne glede na določbe zakonov o obdavčenju se pri ugotavljanju davčne osnove od dohodka iz dejavnosti ali dobička iz kapitala za davčna leta po obdobjih, za katera se je odmeril davek po tem členu, davčna osnova ne more zmanjševati zaradi uveljavljanja nepokritih davčnih izgub ali neizkoriščenih delov negativne razlike med vrednostjo kapitala ob odsvojitvi in vrednostjo kapitala ob pridobitvi (izguba), ugotovljenih v obdobjih, za katera se je odmeril davek po tem členu.«.

2. člen

Za 68. členom se doda nov 68.a člen, ki se glasi:

»68.a člen
(odmera davka od nenapovedanih dohodkov)

(1) Poleg primerov iz prejšnjega člena lahko davčni organ ugotovi predmet obdavčitve s cenitvijo tudi, če:

- davčni zavezanec – fizična oseba razpolaga s sredstvi za privatno potrošnjo, vključno s premoženjem, ki znatno presegajo dohodke, ki jih je davčni zavezanec napovedal,
- je davčni organ na drugačen način seznanjen s podatki o sredstvih, s katerimi razpolaga davčni zavezanec – fizična oseba, trošenjem davčnega zavezanca – fizične osebe ali s podatki o pridobljenem premoženju davčnega zavezanca – fizične osebe.

(2) V primerih iz prejšnjega odstavka se davek odmeri od davčne osnove, ki je enaka ugotovljeni razliki med vrednostjo premoženja, zmanjšano za obveznosti iz naslova pridobivanja premoženja, sredstev oziroma porabo sredstev in dohodki, od katerih je bil odmerjen ali obračunan davek, oziroma dohodki, od katerih se davki ne plačajo.

(3) Postopek po tem členu se uvede za eno ali več koledarskih let v obdobju zadnjih desetih let pred letom, v katerem je bil ta postopek uveden.

(4) Od tako ugotovljene osnove se izračuna in plača davek po 70-odstotni stopnji, ki se šteje za dokončen davek.

(5) Davčna osnova, določena v skladu s tem členom, se zniža, če zavezanec – fizična oseba dokaže, da je nižja.

(6) Ne glede na določbe zakonov o obdavčenju se pri ugotavljanju davčne osnove od dohodka iz dejavnosti ali dobička iz kapitala za davčna leta po obdobjih, za katera se je odmeril davek po tem

členu, davčna osnova ne more zmanjševati zaradi uveljavljanja nepokritih davčnih izgub ali neizkoriščenih delov negativne razlike med vrednostjo kapitala ob odsvojitvi in vrednostjo kapitala ob pridobitvi (izguba), ugotovljenih v obdobjih, za katere se je odmeril davek po tem členu.«.

3. člen

V prvem odstavku 69. člena se za besedilo »68. člena« nadomesti z besedilom »68. in 68.a člena«, za besedilom »delih premoženja« pa se doda besedilo »in dohodkih«.

V drugem odstavku se 4. točka spremeni tako, da se glasi:

»4. deleže v gospodarskih družbah, zadrugah in drugih oblikah organiziranja, katerih vrednost presega skupaj 10.000 eurov;«.

Za 6. točko, na koncu katere se pika nadomesti s podpičjem, se doda nova 7. točka, ki se glasi:
»7.dohodke po zakonu o obdavčenju.«.

4. člen

V 92. členu se v 3. točki za besedo »četrtem« črtata vejica in beseda »petim«.

5. člen

V drugem odstavku 111. člena se za besedo »obveznosti« doda besedilo »v zvezi z odmero davka iz 68.a člena tega zakona, izpolnitev davčne obveznosti«.

6. člen

Za prvim odstavkom 114. člena doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

»(2) Davčni organ lahko v skladu z drugim odstavkom 111. členom tega zakona v zvezi z odmero davka iz 68.a člena tega zakona zavaruje pričakovano davčno obveznost z vknjižbo zastavne pravice na nepremičninah zavezanca za davek oziroma deležih družbenika.«.

V dosedanjem drugem odstavku, ki postane tretji odstavek, se beseda »drugega« nadomesti z besedo »tretjega«.

7. člen

V prvem odstavku 115. člena se za besedo »davek« doda besedilo »razen, če ta zakon določa drugače«.

8. člen

Za 117. členom se doda nov 117.a člen, ki se glasi:

»117.a člen
(pridobitev zastavne pravice v zvezi z odmero davka od nenapovedanih dohodkov)

(1) S sklepom za zavarovanje lahko davčni organ v primerih iz tretjega odstavka 111. člena zakona odredi:

1. vpis zastavne pravice na deležu družbenika v družbi;
2. predznambo zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini ali na pravici, vknjiženi na nepremičnini.

(2) Sklep za zavarovanje, s katerim se odredi vpis zastavne pravice na deležu družbenika v družbi, davčni organ nemudoma pošlje pristojnemu registrskemu organu, ki v njem vsebovano prepoved po uradni dolžnosti vpiše v predpisan register.

(3) Sklep za zavarovanje, s katerim se odredi predznamba zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini ali na pravici, vknjiženi na nepremičnini, davčni organ nemudoma pošlje pristojnemu sodišču, ki predznambo po uradni dolžnosti vpiše v zemljiško knjigo.

(4) Davčni organ mora najpozneje v dveh mesecih po izvršljivosti odločbe sodišču predlagati vknjižbo zastavne pravice v vrstnem redu predznamenovane pravice.«.

9. člen

V drugem odstavku 121. člena se za besedilom »prvega odstavka 117. člena« doda besedilo »in 117.a člena«.

10. člen

V naslovu 126. člena se za besedo »pretrganje« dodata besedi »in zadržanje«.

Za četrtim odstavkom se doda nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Zastaranje pravice do izterjave se zadrži za čas, ko davčni organ zaradi zakonskih razlogov ali teka sodnih postopkov ne more opraviti davčne izvršbe. Čas, ki je pretekel pred zadržanjem, se všteje v zastaralni rok, ki ga določa ta zakon.«.

Dosedanji peti odstavek, ki postane šesti odstavek, se spremeni tako, da se glasi:

»(6) Pravica do odmere in izterjave zastara v desetih letih od dneva, ko je zastaranje prvič začelo teči, razen če je bilo zastaranje zadržano.«.

Dosedanji šesti odstavek postane sedmi odstavek.

11. člen

Drugi odstavek 139. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Pred sestavo zapisnika mora pooblaščen oseba, ki opravlja davčni inšpekcijski nadzor, zavezanca za davek pisno seznaniti z rezultatom davčnega inšpekcijskega nadzora, tako, da ga opozori na dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in davčne učinke teh ugotovitev.«.

Tretji odstavek se črta.

12. člen

V prvem odstavku 140. člena se za prvim stavkom doda nov drugi stavek, ki se glasi:

»V zapisniku o davčnem inšpekcijskem nadzoru se zavezanca za davek opozori glede možnosti in upoštevanja novih dejstev in dokazov iz tretjega odstavka tega člena.«.

Tretji odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Zavezanec za davek lahko v pripombah k zapisniku iz prvega odstavka tega člena predlaga nova dejstva in dokaze, vendar mora obrazložiti, zakaj jih ni navedel že pred izdajo zapisnika. Davčni organ sestavi dodatni zapisnik v 30 dneh po prejemu pripomb, če te vplivajo na višino davčne obveznosti. Nova dejstva in dokazi se upoštevajo le, če so obstajali pred izdajo zapisnika in jih zavezanec za davek upravičeno ni mogel navesti ter predložiti pred izdajo zapisnika. Glede vročanja in vlaganja pripomb k dodatnemu zapisniku se uporabljata prvi in drugi odstavek tega člena.«.

13. člen

Besedilo 148. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Če davka ni bilo mogoče izterjati iz premoženja dolžnika, se ta izterja iz premoženja povezanih oseb, ki so to premoženje neodplačno oziroma po nižji ceni od tržne pridobile od dolžnika v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, do vrednosti tako pridobljenega premoženja.

(2) Povezana oseba po tem zakonu je:

- družinski član,
- oseba, ki je posredno ali neposredno imetnik deležev ali delnic, ki predstavljajo več kot 25 % v kapitalu dolžnika ali na drug način obvladuje dolžnika.

(3) Za družinskega člana se šteje zakonec dolžnika, oseba, s katero dolžnik živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki ima po zakonu, ki ureja zakonsko zvezo in družinska razmerja, enake pravne posledice kot zakonska zveza, ali partner oziroma partnerica, s katerim dolžnik živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti po zakonu, ki ureja registracijo istospolne partnerske skupnosti, otrok, posvojenec in pastorek ali otrok osebe, s katero dolžnik živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, ki ima po zakonu, ki ureja zakonsko zvezo in družinska razmerja, enake pravne posledice kot zakonska zveza ali otrok partnerja, s katerim fizična oseba živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti po zakonu, ki ureja registracijo istospolne partnerske skupnosti, prednik ali potomec dolžnika ali njegovega zakonca, zakonec prednika ali potomca zavezanca ali njegovega zakonca, bratje in sestre oziroma polbratje in polsestre ter posvojenci in posvojitelji.

(4) Če je dolžnik z namenom, da bi se izognil plačilu davka, odtujil premoženje, se tak pravni posel lahko izpodbija pred sodiščem v skladu z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja, v dveh letih od dejanja za odplačne pravne posle in petih letih od dejanja za neodplačne pravne posle.«.

14. člen

V drugem odstavku 158. člena se besedilo »na ugotovitev lastninske pravice« nadomesti z besedilom »da je davčna izvršba na predmet izvršbe nedopustna«

15. člen

V 176. členu se za besedo »le-ta« doda beseda »lahko«.

16. člen

Drugi odstavek 187. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Če dolžnik zarubljene premičnine odtuji, uniči, poškoduje ali kako drugače onemogoči davčnemu organu njihovo unovčitev, se opravi nov rubež, ne da bi bilo treba za to izdati nov sklep o izvršbi.«.

17. člen

V prvem odstavku 189. člena se druga alineja spremeni tako, da se glasi:

»– če se prodaja zarubljenih premičnin ne opravi v enem letu po pridobitvi zastavne pravice na zarubljenih premičninah;«.

18. člen

Tretji odstavek 197. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Šteje se, da je javna dražba uspela, če vsaj en ponudnik ponudi ceno, ki je enaka izklicni ceni.«.

19. člen

201. člen se spremeni tako, da se glasi:

»201. člen
(prodaja z zbiranjem ponudb)

(1) Zarubljene premožnine se lahko prodajo z zbiranjem ponudb, če davčni organ presodi, da bo tako z najmanjšimi stroški oziroma najhitreje prodal zarubljeno blago.

(2) Davčni organ sestavi vabilo k dajanju ponudb, ki ga mora na primeren način javno objaviti. Vabilo vsebuje:

- opis premožnine, ki se prodaja;
- ocenjeno vrednost in
- podatke o postopku zbiranja ponudb.

(3) Ponudniki morajo pred oddajo ponudbe vplačati varščino ali predložiti ustrezen instrument za zavarovanje plačila varščine, ki znaša 10 odstotkov ocenjene vrednosti zarubljenih premožnin, vendar ne manj kot 40 eurov.

(4) Davčni organ upošteva samo ponudbe ponudnikov, ki imajo priloženo potrdilo o plačilu varščine ali potrdilo o predložitvi ustreznega instrumenta za zavarovanje plačila varščine.

(5) Davčni organ obvesti ponudnike o izidu zbiranja ponudb v roku, določenem v vabilu.

(6) Davčni organ pošlje izbranemu ponudniku z obvestilom o izidu tudi pogodbo in ga pozove, da mu podpisan izvod pogodbe vrne v osmih dneh po prejemu in plača kupnino v roku, določenem v pogodbi.

(7) Vplačana varščina se všteje v kupnino.

(8) Ponudnikom, ki pri prodaji z zbiranjem ponudb niso uspeli, se vplačana varščina vrne oziroma predloženi instrument zavarovanja sprost najpozneje v petih dneh po prejemu obvestila o izidu zbiranja ponudb.

(9) Izbranemu ponudniku, ki ne podpiše pogodbe ali ne plača kupnine, se varščina ne vrne, predloženi instrument zavarovanja pa se unovči.«.

20. člen

Za 203. členom se doda nov 203.a člen, ki se glasi:

»203.a člen
(vrnitev, uničenje, brezplačen odstop namesto prodaje)

(1) Zarubljene premožnine davčni organ po neuspešni prodaji po poteku rubeža vrne dolžniku. Če jih dolžnik noče prevzeti, se uničijo ali brezplačno odstopijo državnim organom, humanitarnim organizacijam in javnim zavodom. O tem se sestavi zapisnik.

(2) Stroške uničenja poravnava dolžnik, stroške odstopa pa organ, humanitarna organizacija ali javni zavod, ki so mu bile premožnine brezplačno odstopljene.«.

21. člen

V prvem odstavku 286. člena se besedilo »polovice pokojnine, ki jo prejema upravičenec v skladu z drugim odstavkom 178. člena Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št.

109/06 – uradno prečiščeno besedilo, 112/06 – odl. US, 114/06 – ZUTPG in 110/08 – ZVarDod)« nadomesti z besedilom »polovice oziroma sorazmernega dela pokojnine, delne pokojnine ali 20 % predčasne ali starostne pokojnine, ki jo prejema upravičenec po predpisih, ki urejajo pokojninsko in invalidsko zavarovanje«, besedi »izplačevalca nadomestila« pa se nadomestita z besedama »izplačevalca dohodka«.

V drugem odstavku se besedilo »nadomestila in polovico pokojnine ter pokojninsko rento iz prvega odstavka tega člena, izplačana« nadomesti z besedilom »dohodke iz prvega odstavka tega člena, izplačane«.

V tretjem odstavku se besedilo »nadomestil in polovice pokojnine ali pokojninske rente« nadomesti z besedo »dohodka«.

V petem odstavku se besedilo »nadomestila in polovice pokojnine ali pokojninske rente« nadomesti z besedo »dohodka«.

22. člen

Peti odstavek 352. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Ne glede na prvi odstavek tega člena prispevke za socialno varnost za zavezance, ki plačujejo prispevke za socialno varnost od katastrskega dohodka kmetijskih in gozdnih zemljišč, ugotovi davčni organ z odločbo na podlagi podatkov o katastrskem dohodku, pridobljenih v skladu s 340. členom tega zakona. Če davčni organ za zavezanca izda odločbo, s katero za zavezanca izračuna akontacijo dohodnine od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, s to odločbo ugotovi tudi prispevke za socialno varnost.«.

23. člen

V 394. členu se v napovednem stavku znesek »200 eurov« nadomesti z zneskom »250 eurov«.

2. točka se črta.

24. člen

V naslovu 395. člena se beseda »hujši« nadomesti z besedama »posebno hudi«.

V napovednem stavku se znesek »1.200 eurov« nadomesti z zneskom »15.000 eurov«.

Za 3. točko se dodata nova 3.a in 3.b točka, ki se glasita:

»3.a na poziv davčnega organa ne predloži prijave premoženja ali je ne predloži na predpisan način ali v prijavi navaja neresnične podatke (69. člen);

3.b davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor (138. člen).«.

25. člen

V prvem odstavku 397. člena se v 23. točki beseda »drugi« nadomesti z besedo »prvi«.

KONČNA DOLOČBA

26. člen

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2014.

III. OBRAZLOŽITEV:

K 1. členu

Peti odstavek 68. člena ZDavP-2 se črta, črtana vsebina se uredi v novem 68.a členu ZDavP-2.

K 2. členu

Veljavni ZDavP-2 določa možnost ugotavljanja velikosti premoženja fizične osebe za namene obdavčenja z institutom prijave premoženja. Tako so določbe ZDavP-2, ki se nanašajo na prijavo premoženja, povezane z odmero davka, kadar ima davčni organ pravico ugotoviti predmet obdavčitve fizične osebe s cenitvijo davčne osnove.

V skladu z veljavnim 69. členom ZDavP-2 sme davčni organ v nekaterih primerih, ki jih določa veljavni 68. člen ZDavP-2, pozvati posameznega davčnega zavezanca – fizično osebo, da predloži davčnemu organu podatke o svojem premoženju ali delih premoženja. Ti primeri so:

- zavezanec za davek ne vloži davčne napovedi ali ne predloži obračuna davka davčnemu organu ali ga vloži oziroma predloži brez podatkov, potrebnih za ugotovitev davčne obveznosti;
- fizična oseba ne napove dohodkov;
- davčni organ ugotovi, da temelji davčna napoved oziroma obračun davka na neresničnih ali nepravilnih podatkih;
- davčni organ ugotovi, da napovedani prihodki oziroma prihodki, izkazani v obračunu davka, niso sorazmerni napovedanim odhodkom oziroma odhodkom, izkazanim v davčnem obračunu, razen če davčni zavezanec navede upravičene razloge;
- zavezanec za davek na zahtevo davčnega organa ne predloži poslovnih knjig in evidenc, ki jih mora voditi, ali so knjige in evidence vsebinsko napačne ali če kažejo take bistvene formalne pomanjkljivosti, ki upravičujejo dvom o njihovi vsebinski pravilnosti;
- delodajalec ne predloži podatkov o davčnem odtegljaju od dohodkov iz zaposlitve;
- če davčni organ ugotovi, da davčni zavezanec – fizična oseba razpolaga s sredstvi za privatno potrošnjo, vključno s premoženjem, ki precej presegajo dohodke, ki jih je davčni zavezanec napovedal, ali če je davčni organ na drugačen način seznanjen s podatki o sredstvih, s katerimi razpolaga davčni zavezanec – fizična oseba, oziroma s trošenjem davčnega zavezanca – fizične osebe ali s podatki o pridobljenem premoženju davčnega zavezanca – fizične osebe, se davek odmeri od ugotovljene razlike med vrednostjo premoženja, sredstev oziroma porabo sredstev in dohodki, ki so bili obdavčeni, oziroma dohodki, od katerih se davki ne plačajo. Postopek za odmero davka po tem odstavku se lahko uvede za eno ali več koledarskih let v obdobju zadnjih let pred letom, v katerem je bil ta postopek uveden.

V prijavi premoženja mora davčni zavezanec navesti premoženje, ki ga ima v lasti, in sicer:

- nepremičnine;
- pravice na nepremičninah in druge premoženjske pravice;
- premičnine, ki posamično presegajo vrednost 10.000 eurov;
- vrednostne papirje in lastniške deleže v gospodarskih družbah, zadrugah in drugih oblikah organiziranja, katerih vrednost presega skupaj 10.000 eurov;
- gotovino in denarna sredstva na računih v bankah in hranilnicah;

- terjatve in obveznosti iz naslova obligacijskih razmerij, če presegajo 3.000 eurov.

Rezident mora prijaviti premoženje, ki ga ima na območju Republike Slovenije in zunaj nje, nerezident pa le premoženje, ki ga ima na območju Republike Slovenije. Obveznost prijave premoženja se nanaša tudi na zakonca davčnega zavezanca oziroma osebo, ki živi z davčnim zavezancem v življenjski skupnosti, ki je po predpisih o zakonski zvezi in družinskih razmerjih izenačena z zakonsko zvezo, oziroma osebo, ki živi z davčnim zavezancem v registrirani istospolni partnerski skupnosti, ter otroka do 18. leta starosti, ki se prijavi v prijavi premoženja staršev oziroma skrbnikov.

V prijavi premoženja mora davčni zavezanec navesti premoženje po vrsti, količini in času ter načinu pridobitve, iz česar izhaja tudi možnost davčnega organa, da ugotovi izvor premoženja davčnega zavezanca. Za davčni organ je prijava premoženja po vrsti, količini, času in načinu pridobitve pomembna predvsem z vidika pridobitve podatkov, ki jih davčni organ potrebuje za obdavčenje (npr. kdaj je davčna obveznost nastala, ali gre za obdavčen promet ali ne itd.), ne pa zaradi ugotavljanja, ali je bilo premoženje zavezanca za davek pridobljeno nezakonito. Če pa davčni organ ugotovi tako nezakonitost v postopkih, ki jih vodi v skladu s svojimi pristojnostmi, o tem obvesti pristojne organe.

Davčni zavezanec mora premoženje na poziv davčnega organa tudi dokazati.

Če davčni zavezanec v prijavi ne izpolni zahtevanih podatkov, se kot prijavljena vrednost premoženja šteje le vrednost gospodinjske opreme, običajnih uporabnih predmetov in osebnih predmetov, ki so v lasti fizične osebe, vendar največ do zneska 20.000 eurov. Če davčni zavezanec ne prijavi premoženja, se šteje, da je pridobljeno v obdobju od zadnje prijave premoženja, če fizična oseba ne dokaže drugače.

Po veljavni ureditvi peti odstavek 68. člena ZDavP-2 določa pravila obdavčitve nenapovedanih dohodkov. Zaradi posebnosti cenitvenega postopka je primernejše, da se ta vsebina uredi v posebnem členu.

Davčna uprava RS (v nadaljnjem besedilu: DURS) v zadnjem času zaznava veliko povečanje števila ugotovljenih primerov, ko ocena davčne osnove pomeni veliko neskladje med pridobljenim premoženjem oziroma potrošnjo in prihodki, prijavljenimi davčnemu organu. Treba je poudariti, da se je v zvezi z izvajanjem teh postopkov odmere izoblikovala sodna praksa, ki je do zdaj potrdila vse odločitve davčnega organa. Nadzor na tem področju se je izkazal kot učinkovit ukrep pri odkrivanju davčnih utaj.

Upoštevajoč navedeno, se je pokazala potreba po nadgradnji te ureditve, in sicer glede določitve spremenjene davčne stopnje pri odmeri davka od nenapovedanih dohodkov, podaljšanega obdobja, v katerem lahko davčni organ vodi ta postopek, ter pokrivanja davčne izgube.

DURS je v letu 2008 intenzivno in sistematično začel izvajati cenitvene postopke po petem odstavku 68. člena ZDavP-2 in v ta namen posebej izobrazil okoli 20 davčnih inšpektorjev. Do leta 2012 oziroma do konca aprila 2013 je DURS izvedel 527 postopkov, v katerih je davčne zavezance – fizične osebe pozval k prijavi premoženja, in se na podlagi vseh zbranih podatkov odločil, ali bo uvedel postopke cenitve po petem odstavku 68. člena ZDavP-2.

Podatki o odmeri davka na tej podlagi v obdobju od januarja 2009 do vključno junija 2013:

	Realizacija 2013	Realizacija 2012	Realizacija 2011	Realizacija 2010	Realizacija 2009
	januar – junij	januar - december	januar - december	januar - december	januar - december
Število davčnih nadzorov	22	51	64	41	23
Dodatno obračunane davčne obveznosti v višini	6.327.620 €	9.838.458 €	10.099.000 €	3.499.218 €	2.762.506 €

VIR: DURS

Prvi odstavek, ki v tem delu ne spreminja veljavne ureditve, določa, da lahko davčni organ ugotovi predmet obdavčitve s cenitvijo, če ugotovi, da davčni zavezanec – fizična oseba razpolaga s sredstvi za privatno potrošnjo, vključno s premoženjem, ki precej presegajo dohodke, ki jih je davčni zavezanec napovedal, ali če je davčni organ na drugačen način seznanjen s podatki o sredstvih, s katerimi razpolaga davčni zavezanec – fizična oseba, oziroma s trošenjem davčnega zavezanca – fizične osebe ali s podatki o pridobljenem premoženju davčnega zavezanca – fizične osebe.

Davčna osnova je razlika med vrednostjo premoženja (zmanjšano za obveznosti iz naslova pridobivanja premoženja), sredstev oziroma porabo sredstev in dohodki, od katerih je bil odmerjen ali obračunan davek, oziroma dohodki, od katerih se davki ne plačajo. Predlagana ureditev se od veljavne ureditve razlikuje po tem, da se besedna zveza »dohodki, ki so bili obdavčeni« nadomesti z besedno zvezo »dohodki, od katerih je bil odmerjen ali obračunan davek«. S tem se jasno določi, da davčne osnove ni mogoče znižati na račun dohodkov, ki jih davčni zavezanec razkrije šele med postopkom davčnega inšpekcijskega nadzora. S tem se prepreči špekulativno ravnanje davčnega zavezanca, ko zato, da se izogne odmeri davka po predlagani visoki davčni stopnji, šele v cenitvenem postopku razkrije dohodke, ki jih v preteklosti sam ni napovedal in so obdavčeni po nižji, progresivni ali cedularni stopnji dohodnine, ali pa je odmera davka po splošnih določbah že zastarala.

Določeno je, da gre poleg primerov, določenih v 68. členu ZDavP-2, tudi v postopku odmere davka od nenapovedanih dohodkov za postopek cenitve, v katerem se ugotavljajo dejstva, ki omogočajo davčnemu organu določiti verjetno davčno osnovo.

Postopek odmere davka od nenapovedanih dohodkov se lahko uvede za eno ali več koledarskih let v obdobju zadnjih desetih let pred letom, v katerem je bil postopek uveden. S to določbo se davčno obdobje izvzema iz okvira splošno veljavnega koledarskega leta, saj se postopek lahko uvede za eno ali več koledarskih let, vendar največ deset let skupaj, odvisno od tega, v katerem obdobju je zavezanec pridobival premoženje.

Potreba po takem obdobju predvsem izhaja iz tega, da je premoženje dinamična kategorija, zato je mogoče določiti davčno osnovo praviloma le za daljše obdobje, še posebej pri prikrievanju premoženja v tujini, kar potrjujejo dosedanje izkušnje DURS. Po drugi strani pa

potrebo po daljšem obdobju narekuje pravna ureditev odvzema premoženja nezakonitega izvora (ZOPNI), ki ima pravni učinek tudi na davčnem področju.

Pri predlagani spremembi daljšega obdobja, to je s petih na deset let, v katerem sme davčni organ uvesti postopek za odmero davka po tem členu, ne gre za retroaktivno uporabo zakona.

Sodna praksa je že večkrat zavzela stališče, da institut obdavčitve nepojasnjene vira ni uzakonjen na novo, ampak gre le za posamezen poseben način izvedbe cenitve kot postopka za ugotavljanje verjetne davčne osnove, ki velja že od 1. 1. 1997 po ZDavP (na primer: sodba VS X Ips 1336/06 z dne 4. 3. 2010, sodba UPRS I U 484/2010 z dne 29. 3. 2012, sodba VS X Ips 284/2012 z dne 18. 5. 2013).

Za ugotovitev davčne osnove po tem členu, ki se ugotavlja s cenitvijo, je značilno, da vir, vrsta dohodka nista pomembna za odmero davka, ker je določena zakonska domneva, da razlika izhaja iz nepojasnjenih dohodkov določenega obdobja. Če bi bila vir ali vrsta dohodka ugotovljena, bi se lahko dohodnina odmerila po veljavnem zakonu o obdavčevanju dohodkov fizičnih oseb ali pa kakšen drug davek po zakonu, ki ureja ta davek. V primeru ugotovljene nepojasnjene razlike tako ni mogoče uporabiti materialnih določb Zakona o dohodnini, zato se davek od nenapovedanih dohodkov šteje kot posebna odmera dohodnine in s tem tudi za dokončen davek. Za nastanek davčne obveznosti je pomemben obstoj precejšnjega nesorazmerja med vrednostjo sredstev, s katerimi zavezanec razpolaga za privatno potrošnjo, in pojasnjenimi dohodki davčnega zavezanca, saj to nesorazmerje lahko posredno kaže tudi na davčne utaje davčnega zavezanca v preteklih obdobjih. Pravno pomembni podatki, kot so vrsta dohodka, datum prejema posameznega dohodka ter obseg zatajenih dohodkov, ki odpade na točno določeno davčno leto, se v cenitvenem postopku ne dajo opredeliti z gotovostjo, zato z vidika enake obravnave davčnih zavezancev ni primerno niti sprejemljivo davčnega zavezanca, ki ni izpolnil davčnih obveznosti v roku in tako, kot je določeno z zakonom, obravnavati enako kot davčnega zavezanca, ki spoštuje pravni red. Zaradi tega se uvaja davčna stopnja v višini 70 %.

Izpolnitev davčne obveznosti je temeljna obveznost zavezanca za davek, ki jo mora izpolniti ne glede na svoje druge obveznosti in ne glede na izpolnjevanje obveznosti drugih zavezancev za davek. Davčna obveznost je dolžnost zavezanca za davek, da plača na podlagi zakona določen znesek davka pod pogoji in tako, kot je določeno z zakonom o obdavčenju in z ZDavP-2. Davčna obveznost je tudi dolžnost zavezanca za davek, da napove, obračuna in plača davek rokih in tako, kot je določeno z zakonom.

Davčna obveznost se izpolni s plačilom davka v zakonsko predpisanem roku po nastanku davčne obveznosti. Zavezanec za davek je dolžan izpolnjevati davčne obveznosti od trenutka, ko je davčna obveznost nastala. Zavezanec za davek tudi ne more enostransko zavrniti ali enostransko odložiti izpolnitve davčne obveznosti, razen če je to z zakonom določeno.

Davčni zavezanec ima možnost predložiti davčno napoved po izteku predpisanega roka. Če izkaže upravičljive razloge za zamudo roka, se njegova davčna napoved šteje za pravočasno vloženo in ni sankcioniran z globo niti se mu ne zaračunajo obresti po evropski medbančni obrestni meri, s katerimi se ohranja vrednost glavnice.

Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe, začetka davčnega inšpekcijskega nadzora, začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vloži davčno napoved oziroma popravljenega davčno napoved na podlagi samoprijave, če zamudi rok

za vložitev davčne napovedi ali če je v davčni napovedi navedel neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke.

Z institutom samoprijave so zavezanci za davek spodbujeni, da nepravilnosti v zvezi z davčno napovedjo ali obračunom davka sporočijo davčnemu organu. Ob izpolnjevanju vseh zakonskih pogojev, med katerimi je ob zgoraj naštetih tudi plačilo davka in ustreznega pribitka, določenega v odvisnosti od tega, v kolikšnem času po poteku roka za predložitev napovedi ali obračuna je prijavil nepravilnosti, zavezanec ni odgovoren za prekršek.

Glede na navedeno ima davčni zavezanec različne možnosti za odpravo nepravilnosti v zvezi z izpolnjevanjem davčnih obveznosti. Če teh možnosti ne izkoristi in se izpolnjevanju obveznosti še naprej izogiba ob upoštevanju, da je v teh postopkih ugotovljeno večje neskladje med pridobljenim premoženjem oziroma potrošnjo in prihodki, prijavljenimi davčnemu organu, je primerno, da se to neskladje visoko obdavči.

ZDavP-2 temelji na načelu materialne resnice, ki davčnemu organu nalaga, da ugotovi dejansko stanje z gotovostjo, najvišjo stopnjo prepričanja. ZDavP-2 pri cenitvi odstopa od iskanja materialne resnice z gotovostjo, ker določa, da se dejansko stanje ugotovi samo na podlagi verjetno izkazanih dejstev. Glavni cilj cenitve je čim pravilneje ugotoviti višino davčne osnove, kadar je ni mogoče zanesljivo ugotoviti ali izračunati na podlagi predloženih davčnih napovedi, obračunov davka, knjigovodskih listin itd. (v tem primeru davčni organ na podlagi dejstev ali okoliščin, ki niso popolnoma dokazane ali so posredno dokazane, določi verjetno davčno osnovo). Znižanje ugotovljene davčne osnove na podlagi cenitve ali drugačno premoženje mora dokazovati davčni zavezanec. Davčni zavezanec je dolžan davčnemu organu dajati resnične, pravilne in popolne podatke, ki jih davčni organ potrebuje za pobiranje davka.

Ne glede na določbe zakonov o obdavčenju se pri ugotavljanju davčne osnove od dohodka iz dejavnosti ali dobička iz kapitala za davčna leta po obdobjih, za katera se je odmeril davek po tem členu, davčna osnova ne more zmanjševati zaradi uveljavljanja nepokritih davčnih izgub ali neizkoriščenih delov negativne razlike med vrednostjo kapitala ob odsvojitvi in vrednostjo kapitala ob pridobitvi (izgub), ugotovljenih v obdobjih, za katera se je odmeril davek po tem členu.

Določbe o odmeri davka v posebnih primerih obstajajo že od leta 1974, v slovenski davčni zakonodaji pa tudi že od vsega začetka; v dokaj nespremenjeni obliki in vsebini je bila določba zapisana že v ZDavP-1, vendar prihaja do izraza oziroma postaja pomembnejša predvsem v zadnjih nekaj letih. V nadaljevanju navajamo primerjavo dosedanjih ureditev postopka odmere davka od nenapovedanih dohodkov (odmera davka v posebnih primerih).

Zakon o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 18/96 s spremembami – ZDavP) je v 39. členu urejal institut ocene davčne osnove. Davčni organ je na podlagi omenjenega člena ugotovil davčno osnovo z oceno med drugim tudi, ko je ugotovil, da napovedani prihodki oziroma prihodki, izkazani v davčnem obračunu, niso sorazmerni z napovedanim odhodkom oziroma odhodkom, izkazanim v davčnem obračunu, razen če zavezanec ni navedel upravičenih razlogov, pri čemer pa postopka ugotavljanja premoženja fizične osebe v zvezi s tem ni urejal posebej.

Zakon o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 54/04 s spremembami – ZDavP-1) je v 113. členu urejal odmero davka v posebnih primerih, pri čemer ni posebej našteval primerov, na podlagi katerih je davčni organ začel postopek cenitve premoženja, ampak je določal, da davčni

organ, če je ugotovil, da podatki, ki jih je bil davčni zavezanec dolžan predložiti na ustrezen način na podlagi zakona o obdavčenju, ne ustrezajo dejanskemu stanju ali jih davčni zavezanec ni predložil na ustrezen način, pa bi jih moral, ugotovi predmet obdavčitve s cenitvijo in na tej podlagi odmeri davek. Cenitev je opredelil kot ugotovitveni postopek, v katerem se ugotavljajo dejstva, ki davčnemu organu omogočajo, da določi verjetno davčno osnovo. V četrtem odstavku je posebej ločil ugotavljanje davčne osnove za fizične osebe in v zvezi s tem uvedel institut prijave premoženja, ki je vezan na postopek ugotavljanja dohodkov zgolj za fizične osebe.

Vsebinsko enaka je tudi ureditev v veljavnem ZDavP-2, kjer so v prvem odstavku 68. člena sicer ponovno taksativno navedeni primeri, v katerih davčni organ lahko ugotavlja predmet obdavčitve s cenitvijo. Ugotavljanje premoženja fizične osebe pa je enako kot v ZDavP-1 urejeno v petem odstavku omenjenega člena. Ocenjena osnova za odmero davka je tako razlika med vrednostjo premoženja (zmanjšano za obveznosti iz naslova pridobivanja premoženja), sredstev oziroma porabo sredstev in dohodki, ki so bili obdavčeni oziroma od katerih se davki ne plačajo, davek pa se odmeri po povprečni stopnji dohodnine od enoletnih dohodkov zadnjega davčnega obdobja.

Poseben postopek obdavčevanja nenapovedanih dohodkov pa je bil predviden že v Zakonu o davkih občanov (Uradni list SRS, št. 21/74 – ZDO) v šestem delu 13. poglavja (Postopek za odmero in pobiranje davkov) z naslovom Poseben postopek za odmero davka od nenapovedanega dohodka. V ZDO je bil predviden poseben ugotovitveni postopek, ki ga uvede komisija, pristojna za spremljanje pojavov nenadnega in nepojasnjenega povečanja premoženja. V postopku komisija ugotavlja resnično premoženje posameznika, pri čemer se upošteva seštevek premoženja in trošenja, razlika od napovedanega dohodka pomeni odmerni osnovo, stopnjo davka od tako ugotovljene osnove pa je določal republiški zakon (Zakon o uvedbi in stopnjah republiških davkov in taks) in je znašala 95 %. Po ZDO se je omenjeni poseben postopek uvedel zoper osebo, katere premoženje, sredstva, s katerimi je razpolagala, oziroma je trošenje sredstev znatno presevalo dohodke, ki so ji ostali po plačilu davka. V postopku se je ugotavljalo, od kje taki osebi dohodki oziroma premoženje. Pri tem se je poudarjal pomen izraza »znatno presega«, namen postopka po tem zakonu je namreč bil obravnavati predvsem ekscesne primere, ko je šlo za večja neskladja med napovedanimi doseženimi dohodki na eni in premoženjem oziroma trošenjem na drugi strani.

Predvideva se, da bo predlagana dopolnitev, vključno z določbami o zavarovanju in kazenskim sankcijami, če davčni zavezanec ne predloži prijave premoženja, zagotovila učinkovitejše delo davčnega organa in pripomogla k preprečevanju zlorab oziroma izogibanj pri izpolnjevanju davčne obveznosti.

K 3. členu

Peti odstavek 68. člena ZDavP-2, ki je izločen iz 68. člena ZDavP-2, je vsebovan v novem 68.a členu, zato je treba v 69. členu ZDavP-2, ki ureja prijavo premoženja s strani davčnega zavezanca – fizične osebe, določiti sklicevanje na novi 68.a člen ZDavP-2.

Davčni organ najprej sam zbere podatke o obsegu sredstev za privatno potrošnjo, s katerim je davčni zavezanec – fizična oseba v določenem obdobju razpolagal, in podatke o zavezančevih obdavčljivih in neobdavčljivih dohodkih. Če davčni organ na podlagi ugotovitev tako zbranih podatkov ugotovi, da potrošnja davčnega zavezanca – fizične osebe precej presega dohodke, ki jih je napovedal, sme od davčnega zavezanca – fizične osebe zahtevati, da predloži prijavo premoženja.

Na podlagi vseh podatkov davčni organ ugotovi, ali obstajajo razlogi za uvedbo odmernega postopka po 68.a členu ZDavP-2.

S prijavo premoženja se konkretizira načelo dolžnosti dajanja podatkov. Davčni zavezanec – fizična oseba mora že po splošnih načelih davčnega postopka dati podatke, pomembne za določitev njegove davčne obveznosti.

4. točka drugega odstavka določa, da mora davčni zavezanec v prijavi premoženja navesti premoženje, ki ga ima v lasti, in sicer vrednostne papirje in lastniške deleže v gospodarskih družbah, zadrugah in drugih oblikah organiziranja, katerega vrednost presega skupaj 10.000 eurov.

S črtanjem besedila »vrednostne papirje in« se opravi samo redakcijski popravek, saj ima davčni zavezanec – imetnik tudi na podlagi vrednostnega papirja lastniški delež.

K 4. členu

Gre za redakcijsko uskladitev. V skladu s 3. točko 92. člena ZDavP-2 se šteje, da je davek plačan na dan, ko se davek poravna s preveč plačanim davkom v skladu s četrnim, petim in šestim odstavkom 97. člena ZDavP-2. Z novelo ZDavP-2F je bil črtan peti odstavek 97. člena, zato je treba 3. točko 92. člena uskladiti s spremenjenim 97. členom.

K 5. členu

Po veljavnem drugem odstavku 111. člena ZDavP-2 mora davčni organ zavarovati izpolnitev davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali po poteku roka za predložitvi obračuna davka, če obračun davka ni bil predložen, kadar pričakovana davčna obveznost presega 50.000 eurov.

Z dopolnitvijo se določi obvezno zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti tudi za odmero davka od nenapovedanih dohodkov (predlagani novi 68.a člen ZDavP-2), ob pogoju, če pričakovana davčna obveznost presega 50.000 eurov.

V skladu s prvim odstavkom 111. člena ZDavP-2 davčni organ lahko zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali potekom roka za predložitev davčnega obračuna oziroma zavarovanje plačila v primeru odloga ali obročnega plačila, če je tako določeno z zakonom o obdavčenju, ali če na podlagi podatkov iz uradnih evidenc oziroma drugih podatkov, ki jih davčni organ pridobi o zavezancu za davek, utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev oziroma plačilo davčne obveznosti onemogočeno ali precej oteženo. Davčni organ ima diskrecijsko pravico, da zahteva zavarovanje v primerih, ko bi pričakovana ali že ugotovljena davčna obveznost znašala pod 50.000 eurov, če utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev oziroma plačilo davčne obveznosti onemogočeno ali precej oteženo. V teh primerih gre za presojo vsakega konkretnega primera posebej, pri čemer je višina davčne obveznosti le ena izmed okoliščin, pomembnih za odločitev o zavarovanju.

Z obveznim zavarovanjem po dopolnjenem drugem odstavku 111. člena ZDavP-2 se zasleduje poplačilo davčnega dolga v primerih, ko se davčni zavezanci praviloma izogibajo izpolnjevanju davčne obveznosti, ki znaša več kot 50.000 eurov. To je znesek, ki ga Kazenski zakonik v 249. členu, ob izpolnjenih drugih pogojih, določa tudi kot mejo za določitev kaznivega dejanja davčne zatajitve.

Ker ureditev neobveznega (prvi odstavek 111. člena) in obveznega (dopolnjen drugi odstavek 111. člena) zavarovanja upošteva različne položaje in kategorije davčnih zavezancev, ne gre za neenako obravnavo davčnih zavezancev.

K 6. členu

Davčni organ lahko v skladu z veljavnim 114. členom ZDavP-2, ki določa vrste zavarovanj, v primerih iz 111. člena ZDavP-2, zahteva predložitev ustreznega instrumenta zavarovanja, ali pa zavezancu za davek omeji ali prepove razpolaganje z določenim premoženjem.

V primerih odmere davka od nenapovedanih dohodkov se poleg zgoraj navedenih vrst zavarovanja predlaga tudi vknjižba zastavne pravice na nepremičninah zavezanca za davek ali deležih družbenika. V teh primerih davčni organ izda začasni sklep za zavarovanje, s katerim se pridobi zastavna pravica, ter ga pošlje v ustrezne registre.

Ker gre v tem primeru za posebno vrsto zavarovanja oziroma za sklep, s katerim se pridobi zastavna pravica, se le-tega navede tudi v tem členu.

K 7. členu

Veljavni 115. člen ZDavP-2 določa, da mora zavarovanje zagotoviti zavezanec za davek. Z novim 117.a členom ZDavP-2 se določa, da lahko davčni organ ustanovi zastavno pravico kot instrument zavarovanj, zato se 115. člen ZDavP-2 ustrezno prilagodi.

K 8. členu

Nov 117.a člen ZDavP-2 ureja pridobitev zastavne pravice v zvezi z odmero davka od nenapovedanih dohodkov. Veljavni institut začasnega sklepa za zavarovanje davčnemu organu omogoča, da davčnemu zavezancu prepove razpolaganje s premoženjem, vendar v tem primeru davčni organ ne pridobi zastavne pravice na premoženju.

Davčni organ v davčnih postopkih odmere davka od nenapovedanih dohodkov zaznava primere, ko zavezanci za davek s stvarnimi zavarovanji (ustanavljanja hipotek in zastavnih pravic na lastniških deležih ali vrednostnih papirjih ter v zadnjem času z ustanavljanjem zemljiških dolgov), davčnemu organu onemogočajo poplačilo iz predmeta zavarovanja, na katerih je bila opravljena zaznamba začasnih sklepov.

Do takih primerov prihaja predvsem v postopkih po 68.a členu ZDavP-2 (po prejemu poziva za predložitev seznama premoženja), zato se predlaga, da se zastavna pravica pridobi le v primerih izvajanja teh postopkov, in sicer samo na nepremičninah oziroma deležih družbenika. Po dosedanji ureditvi, v postopkih izvršbe na predmet zavarovanja, na katerem je davčni organ z začasnim sklepom o zavarovanju dolžniku zgolj prepovedal razpolaganje s premoženjem, je davčni organ v postopku izvršbe pridobil zastavno pravico za ostalimi upniki.

Tretji odstavek 49. člena Zakona o zemljiški knjigi določa, da se predznamba (vpis, s katerim se doseže oziroma izkaže pridobitev oziroma prenehanje pravice, ki se vpisujejo v zemljiško knjigo, in ki učinkujejo pod pogojem, da se predznamba opraviči) dovoli na podlagi drugih odločb sodišča oziroma drugega državnega organa, če zakon določa, da so podlaga za predznambo pravice, ki se vpisujejo v zemljiško knjigo.

Z novim sklepom za zavarovanje se davčnemu organu omogoči pridobitev zastavne pravice na premoženju dolžnika pred izdajo in izvršljivostjo odločbe.

K 9. členu

Veljavni 121. člen ZDavP-2 ureja veljavnost zavarovanja, ki velja do dneva izpolnitve oziroma plačila davčne obveznosti. Ne glede na ta rok veljavnosti predloženega instrumenta zavarovanja pa je za instrumente zavarovanja, urejene v 117. členu, določeno, da rok veljavnosti ne more biti krajši od treh mesecev oziroma roka, v katerem mora biti izpolnjena oziroma plačana davčna obveznost, podaljšanega za 60 dni. V zvezi s predlagano ureditvijo zastavne pravice v primeru odmere davka od nenapovedanih dohodkov, se prav tako določi izjema veljavnosti zavarovanja, kot velja za instrumente zavarovanja po 117. a členu.

K 10. členu

ZDavP-2 določa rok v katerem mora davčni organ opraviti davčno izvršbo. Po preteku roka pravica do izterjave zastara oziroma davčna obveznost preneha.

Zaradi razlogov dejanske in pravne narave, ki niso na strani davčnega organa in vplivajo na zastaralni rok, je treba v 126. členu ZDavP-2 urediti zadržanje zastaranja.

V praksi se pojavljajo primeri, ko davčni dolg zastara, ker davčni organ zaradi postopkov (na primer sodnih, insolvenčnih), urejenih v drugih predpisih, ne more opraviti davčne izvršbe. Na primer, davčni organ v insolvenčnih postopkih uveljavlja terjatve, ki jih zaradi določb ZFPPIPP ni mogoče izterjevati. Ti postopki praviloma trajajo zelo dolgo, kar ima za posledico odpis terjatve zaradi zastaranja. Z namenom izoginitvi odpisu iz naslova relativnega (5 let) oziroma absolutnega zastaranja (10 let) se zaradi ovir pravne narave predlaga določitev zadržanja teka zastaranja za čas, ko po zakonu ni mogoče voditi davčne izvršbe. Za podobno situacijo gre tudi v primeru zapuščinskih postopkov, ki so velikokrat zelo dolgotrajni. Ko so dediči ugotovljeni, prevzamejo tako pravice kot obveznosti, vendar pa je zaradi zastaranja treba davčno obveznost odpisati.

Pretrganje zastaranja pomeni, da se zastaralni rok zaradi določene okoliščine prekine in se zaradi tega tisti del zastaralnega roka, ki je že potekel, ne šteje več, temveč začne zastaralni rok po prenehanju ovire teči znova. Zadržanje zastaranja pomeni, da lahko med tekom zastaralnih rokov nastopijo ovire dejanske ali pravne narave, ki povzročijo, da zastaralni rok v tem času ne teče.

Pravica do odmere in izterjave zastara v desetih letih od dneva, ko je zastaranje prvič začelo teči, razen če je bilo zastaranje zadržano.

K 11. členu

Veljavna določba 139. člena ZDavP-2 ureja pravico zavezanca za davek do informacij. Po prvem odstavku mora pooblaščen uradna oseba, ki opravlja davčni inšpekcijski nadzor, zavezanca za davek pred začetkom davčnega inšpekcijskega nadzora poučiti o pravici, da je prisoten pri davčnem inšpekcijskem nadzoru in, da je tekoče obveščen o pomembnih dejstvih in dokazih v inšpekcijskem nadzoru ter med postopkom, razen če to onemogoča potek ali namen davčnega inšpekcijskega nadzora, obveščati zavezanca za davek o pomembnih dejstvih in dokazih in vse to navesti v zapisnik.

Drugi odstavek tega člena določa, da mora pooblaščen uradna oseba pred sestavo zapisnika o rezultatu davčnega inšpekcijskega nadzora opraviti sklepni pogovor z zavezancem za davek, v katerem mora zavezanca za davek opozoriti na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, na pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in na davčne učinke teh ugotovitev. Tretji odstavek pa določa, da sklepni pogovor ni potreben, če rezultat davčnega inšpekcijskega nadzora ne zahteva spremembe obdavčenja, ali se mu zavezanec za davek odpove, ali se mu izogiba.

Z zasledovanjem hitrosti postopka se predlaga sprememba drugega in tretjega odstavka, ki ureja ta sklepni pogovor.

ZUP, ki se v davčnem postopku uporablja subsidiarno, že v 9. členu (načelo zaslišanja stranke) določa, da preden se izda odločbo, je treba stranki dati možnost, da se izjavi o vseh dejstvih in okoliščinah, ki so pomembna za odločbo. To načelo daje stranki tri temeljne pravice: pravico udeleževati se ugotovitvenega postopka, pravico izjaviti se o vseh dejstvih in okoliščinah ter pravico izpodbijati ugotovitve in navedbe organa in nasprotnih strank ter drugih udeležencev postopka. ZUP v 146. členu, ki konkretizira 9. člen, določa, da ima stranka pravico udeleževati se ugotovitvenega postopka in za dosego namena, ki ga ima ta postopek, dajati potrebne podatke ter braniti svoje pravice in z zakonom zavarovane koristi. Uradna oseba, ki vodi postopek, mora stranki na ustni obravnavi ali izven ustne obravnave pisno oziroma ustno na zapisnik omogočiti da se izreče o vseh okoliščinah in dejstvih, ki so bila navedena v ugotovitvenem postopku, da se izreče o predlogih in ponujenih dokazih, da sodeluje pri izvedbi dokazov, da postavlja vprašanja drugim strankam, pričam in izvedencem in da se seznanijo z uspehom dokazovanja ter se o tem izreče. Pristojni organ ne sme izdati odločbe, preden ne da stranki možnosti, da se izreče o dejstvih in okoliščinah, ki so pomembna za izdajo odločbe.

Novi drugi odstavek določa, da mora pred sestavo zapisnika pooblaščen oseba, ki opravlja davčni inšpekcijski nadzor, zavezanca za davek pisno seznaniti z rezultatom davčnega inšpekcijskega nadzora, v katerem mora zavezanca za davek opozoriti na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, na pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in na davčne učinke teh ugotovitev.

Črtanje obveznosti sklepnega pogovora ne zmanjšuje pravne varnosti zavezanca za davek. Namesto sklepnega pogovora, katerega cilj je davčnega zavezanca opozoriti na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, na pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in na njihove davčne učinke, se opravi seznanitev davčnega zavezanca z rezultatom davčnega inšpekcijskega nadzora, pri čemer se ga enako kot pri sklepnem pogovoru opozori na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, na pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in na njihove davčne učinke. Poseben procesni institut sklepnega pogovora namreč zgolj podaljšuje postopek davčnega inšpekcijskega nadzora, saj se mu z namenom zavlačevanja postopka davčni zavezanci pogosto izogibajo, zato se predlaga, da inšpektor upošteva načelo zaslišanja stranke to obvesti o rezultatu davčnega inšpekcijskega nadzora. Davčni zavezanec pa ima vse do izdaje odločbe pravico sodelovati v davčnem inšpekcijskem postopku.

K 12. členu

Davčni organ ugotavlja, da zavezanci za davek v postopku davčnega inšpekcijskega nadzora vse pogosteje predlagajo listine in druge dokaze šele v postopku dajanja pripomb na zapisnik in

ne v postopku pred izdajo zapisnika. V večini primerov gre za dokaze, ki jih je davčni organ zahteval že med postopkom inšpekcijskega pregleda pred izdajo zapisnika in so v tem času že obstajali.

Tako zavezanci za davek po izdaji zapisnika večinoma dokazujejo dejstva, ki so se ugotavljala že v postopku do izdaje zapisnika, dokazi, predloženi po izdaji zapisnika, pa so do izdaje zapisnika že obstajali. S takšnim ravnanjem se zavlačujejo postopki davčnega inšpekcijskega nadzora.

Predlagana sprememba 140. člena ZDavP-2 po vsebini smiselno sledi ureditvi ZUP, in sicer drugemu odstavku 146. člena, ki ureja posebni ugotovitveni postopek in tretjemu odstavku 238. člena, ki določa pravila glede pritožbenih novot.

Po drugem odstavku 146. člena ZUP ima stranka vse do izdaje odločbe pravico dopolnjevati in pojasnjevati svoje trditve; če pa stori to po ustni obravnavi, mora opravičevati, zakaj tega ni storila na obravnavi. Torej ZUP v skladu z načelom ekonomičnosti že vsebuje omejitve, da naj bi stranka dejstva navajala do ustne obravnave (tako na njej kot izven nje), kasneje pa tako, da opraviči, zakaj ni tega storila že prej.

Predlagana sprememba 140. člena ZDavP-2 bo s skrajšanjem davčnih inšpekcijskih nadzorov vplivala na njihovo ekonomičnost ter učinkovitost.

Veljavni ZDavP-2 v 138. členu določa, da mora zavezanec za davek sodelovati pri ugotavljanju dejanskega stanja, ki je pomembno za obdavčevanje. Zlasti je dolžan dati podatke, predložiti poslovne knjige in evidence, poslovno dokumentacijo in druge dokumente na kraju opravljanja davčnega inšpekcijskega nadzora in dati pojasnila, ki so potrebna za njihovo razumevanje.

Davčni organ je v skladu s prvim odstavkom 139. člena ZDavP-2 dolžan zavezanca za davek pred začetkom davčnega inšpekcijskega nadzora poučiti o njegovi pravici, da je prisoten pri davčnem inšpekcijskem nadzoru in, da je tekoče obveščen o pomembnih dejstvih in dokazih v inšpekcijskem nadzoru ter med postopkom, razen če to onemogoča potek ali namen davčnega inšpekcijskega nadzora, obveščati o pomembnih dejstvih in dokazih in vse to navesti v zapisnik.

Predlog je skladen tudi z dolžnostjo govoriti resnico in pošteno uporabo pravic, ki so ji priznane s predpisi (11. člen ZUP). Davčni organ ugotavlja, da zavezanci za davek ne ravnajo skladno s tem načelom, ampak ga celo zlorabljajo z namenom zavlačevanja postopka.

Treba je poudariti, da preučitev novih ali dodatnih dejstev pomeni znatno in nepotrebno podaljševanje že tako dolgih inšpekcijskih pregledov, predvsem v odmernih postopkih po veljavnem petem odstavku 68. člena ZDavP-2, v katerih davčni organ še posebej ugotavlja nesodelovanje in namerno zavlačevanje postopka s strani davčnih zavezancev.

Zavezanec za davek ima v skladu s 237. členom ZUP pravico izpodbijati odločbo s pritožbo, če mu ni bila dana možnost udeležbe ali če mu ni bila dana možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe. Zavezanec za davek mora biti v zapisniku opozorjen na možnost in upoštevanje glede navajanja novih dejstev in dokazov.

Upoštevajoč navedeno, predlagana sprememba 140. člena ZDavP-2 ne bo vplivala na pravno varnost zavezancev za davek.

K 13. členu

Veljavna ureditev iz 148. člena ZDavP-2 določa, da če davka ni bilo mogoče izterjati iz premoženja dolžnika – fizične osebe, se ta izterja iz premoženja ožjih družinskih članov, ki so to premoženje neodplačno oziroma po nižji ceni od tržne dobili od dolžnika v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, do vrednosti tako pridobljenega premoženja. Za ožje družinske člane se štejejo: zakonec oziroma oseba, s katero živi dolžnik v življenjski skupnosti, ki je po predpisih o zakonski zvezi in družinskih razmerjih v pravnih posledicah izenačena z zakonsko zvezo oziroma oseba, s katero dolžnik živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti, otroci oziroma posvojenci ter vnuki in starši oziroma posvojitelji dolžnika.

Tako so ožji družinski člani v primeru neuspešne davčne izvršbe poroki za plačilo davčnega dolga, če so premoženje pridobili od davčnega dolžnika neodplačno ali po nižji ceni od tržne cene v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala.

Davčni organ ugotavlja, da davčni dolžniki na različne načine prenašajo premoženje na druge osebe in s tem onemogočijo izterjavo davčnih obveznosti. Pri tem gre predvsem za davčne dolžnike, ki nimajo odprtih računov oziroma dolžnike z blokiranimi računi, ki se svojimi dolžniki dogovorijo, da le-ti plačila usmerijo na zasebne račune povezanih fizičnih ali pravnih oseb, za tako preusmeritev nakazila pa ne obstaja ustrezna pravna podlaga in knjigovodska listina. Davčna izvršba ni uspešna, ker je davčni dolžnik premoženje odtujil brezplačno ali po ceni, ki je nižja od tržne.

Upoštevajoč navedene razloge se s predlogom razširja krog oseb, porokov za plačilo davčnega dolga, če so premoženje pridobili od davčnega dolžnika neodplačno ali po nižji ceni od tržne cene v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala. Predlog omogoča izvršbo iz premoženja osebe, ki je z dolžnikom povezana. Šteje se, da je z dolžnikom povezana oseba, ki je družinski član dolžnika in oseba, ki je posredno ali neposredno imetnik deležev ali delnic, ki predstavljajo več kot 25 % v kapitalu dolžnika.

Po veljavni ureditvi lahko davčni organ v primeru, če je dolžnik z namenom, da bi se izognil plačilu davka, odtujil premoženje v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, tak pravni posel izpodbija pred sodiščem v skladu z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja.

OZ določa dva roka za izpodbijanje, in sicer je mogoče vložiti tožbo v enem letu od dejanja za odplačne pravne posle in v treh letih od ejanja za neodplačne pravne posle. Z vidika davčnega organa je rok prekratek, predvsem v primerih, ko dolžnik premoženje odsvoji pred nastankom davčne obveznosti, do izpodbijanja pa lahko rpede šele po njenem nastanku, zato se predlaga sprememba veljavne določbe tako, da lahko davčni organ v primerih, če je dolžnik z namenom, da bi se izognil plačilu davka, izpodbija pravni posel pred sodiščem v skladu z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja, pri čemer je rok ki ga ima davčni organ za vložitev izpodbijne tožbe dve leti od dejanja za odplačne pravne posle in pet let od dejanja za neodplačne pravne posle.

K 14. členu

Dosedanja ureditev iz 158. člena ZDavP-2, po kateri mora tretji, ki vloži ugovor zoper sklep o davčni izvršbi, ugovor pa je s sklepom davčnega organa zavrnjen, vložiti tožbo zoper davčni organ na ugotovitev lastninske pravice, ne zajema vseh situacij, ko tretji vloži ugovor tretjega v postopku izvršbe, kot je na primer ugovor zakonca, da je premoženje, ki je predmet izvršbe, skupno premoženje, zaradi česar je izvršba na tako premoženje nedovoljena, dokler deleži na

skupnem premoženju niso določeni. V teh primerih tretji ne more vložiti tožbe na ugotovitev lastninske pravice, ampak tožbo na ugotovitev nedopustnosti izvršbe. Predlagana sprememba sledi določbam Zakona o izvršbi in zavarovanju.

K 15. členu

Veljavna zakonodaja določa obvezen prenos krajevne pristojnosti davčnemu organu, na območju katerega se premoženje nahaja, da izvrši rubež, cenitev in prodajo zarubljene premoženja, če se premoženje, ki je predmet izvršbe, ne nahaja na območju davčnega organa, ki je izdal sklep o izvršbi.

Predlagana sprememba 176. člena ZDavP-2, ki zasleduje racionalizacijo izvajanja nalog davčnega organa, omogoča, da bo lahko izvršil rubež, cenitev in prodajo zarubljene premoženja davčni organ, ki je izdal sklep o izvršbi ali organ, na območju katerega se premoženje nahaja.

K 16. členu

S spremembo 187. člena ZDavP-2 preneha obveznost davčnega organa, da zoper dolžnika, ki zarubljene premoženja odtuji, uniči, poškoduje ali na kakšen drug način onemogoči davčnemu organu njegovo unovčitev, vložijo prijavo pri državnem tožilcu.

Dolžniku je prepovedano razpolagati z zarubljenimi premoženji. Če davčni zavezanec uporablja zarubljeno premoženje v nasprotju z zakonom (jo odtuji, poškoduje, uniči ali kako drugače onemogoči unovčitev zarubljene premoženja), se sankcionira z globo po ZDavP-2 (5. točka 394. člena in 23. točka 397. člena ZDavP-2).

Oškodovanje tujih pravic je po 223. členu Kazenskega zakonika določeno kot kaznivo dejanje. Pregon se začne na predlog (davčnega organa) v treh mesecih od dneva, ko je upravičenec izvedel za storilca in kaznivo dejanje.

Upoštevajoč, da 145. člen Zakona o kazenskem postopku nalaga vsem državnim organom in organizacijam z javnimi pooblastili dolžnost naznaniti kazniva dejanja, za katera se storilec preganja po uradni dolžnosti, če so o njih obveščeni, ali če kako drugače zvedo zanje, kot tudi, da je kršitev sankcionirana z globo, ni potrebno v ZDavP-2 določati obveznosti vložiti prijave pri državnem tožilcu.

Davčnemu organu v primeru, če dolžnik zarubljene premoženja odtuji, uniči, poškoduje ali kako drugače onemogoči njihovo unovčitev, se opravi nov rubež, ni treba izdati novega sklepa o izvršbi. Davčnemu organu že po veljavni ureditvi ni treba izdati novega sklepa.

Predlagana ureditev zasleduje učinkovitost izvršbe oziroma preprečuje zavlačevanje postopka z vročanjem novega sklepa in morebitno pritožbo zoper sklep, hkrati pa davčnemu zavezancu ne nalaga dodatnih stroškov v zvezi z izdajo novega sklepa, ki znašajo 75 eurov ter materialnim stroškom davčnega organa v zvezi z izdajo novega sklepa.

Če dolžnik izjavi, da so zarubljene premoženja last tretje osebe, vendar za to nima dokazov, lahko pooblaščen uradna oseba davčnega organa zarubi tudi te premoženja. Pooblaščen uradna oseba davčnega organa mora v skladu z drugim odstavkom 182. člena ZDavP-2 opozoriti tretjo osebo, da lahko v osmih dneh po opozorilu predloži dokaze o lastništvu oziroma drugi pravici na zarubljeni premoženji. Izjavo dolžnika, da so zarubljene premoženja last tretje

osebe in opozorilo, ki ga da davčni organ tretji osebi, je treba vpisati v zapisnik o rubežu. V kolikor pooblaščen uradna oseba predloženega dokaza tretje osebe, ki zatrjuje lastništvo nad zarubljenimi premičninami, ne šteje za verodostojnega, tretjo osebo napoti, da v osmih dneh vložijo pri sodišču tožbo zoper davčni organ na ugotovitev lastninske pravice. Če tretja oseba ne predloži dokaza o vložitvi tožbe, se postopek davčne izvršbe nadaljuje, če pa dokaže, se prodaja spornih zarubljenih stvari do zaključka postopka pred sodiščem zadrži.

Veljavna ureditev tako primerno varuje pravni položaj tretje osebe, ki zatrjuje lastništvo na zarubljeni premičnini.

K 17. členu

Po veljavni ureditvi veljavnost rubeža preneha tudi, če se prodaja zarubljenih premičnin ne opravi v enem letu od vročitve sklepa o izvršbi.

S predlogom spremembe druge alineje prvega odstavka 189. člena ZDavP-2 se določi, da veljavnost rubeža preneha, če se prodaja zarubljenih premičnin ne opravi v enem letu po pridobitvi zastavne pravice na zarubljenih premičninah.

V primerjavi s sedanjo ureditvijo se veljavnost rubeža praviloma ne bo podaljšal, ker je rubež praviloma opravljen in vpisan v RZPP praviloma isti dan, ob vročitvi sklepa o izvršbi, v primerih, ko se rubež izvede pred vročitvijo sklepa o izvršbi, pa se bo rok celo skrajšal.

Sprememba te določbe je potrebna zaradi primerov dodatnih, novih rubežev na podlagi obstoječega sklepa o izvršbi, zato veljavna ureditev, po kateri se rok prodaje veže na vročitev sklepa o izvršbi za te primere ni ustrezna.

K 18. členu

S predlagano spremembo tretjega odstavka 197. člena ZDavP-2 se zasleduje povečanje učinkovitost prodaje po javni dražbi, ki je ob obstoječi zakonski ureditvi najmanj ekonomičen način prodaje.

Po podatkih davčnega organa je prva javna dražba praviloma neuspešna tudi v primerih, ko se je udeležilo več ponudnikov. Davčni organ ugotavlja, da se zaradi pričakovanja po dodatnem znižanju izklicne cene na drugi javni dražbi sodelujoči na dražbi (v zadnjem času so to praviloma predstavniki podjetij, ki se profesionalno ukvarjajo s preprodajo na ta način kupljenega blaga) dogovorijo, da nihče ne bo ponudil višje cene od izklicne, kar ima za posledico, da je prva dražba neuspešna. Posledično je potrebno razpisati ponovno dražbo in na njej znižati izklicno ceno. Zaradi dodatnih stroškov prodaje in hkratnega povečanja terjatve, za poplačilo katere se zarubljena premičnina prodaja (na račun zamudnih obresti), je takšen način prodaje neekonomičen, saj je ob prodaji pokrit bistveno nižji del terjatve do dolžnika kot bi bil v primeru takojšnje prodaje po izklicni ceni.

Ocenjujemo, da bo znižanje kriterija za uspešnost prve javne dražbe ob hkratni spremembi pogojev za vračilo vplačane varščine za sodelovanje na javni dražbi pripomoglo k večji učinkovitosti te oblike prodaje. Prodaja blaga na prvi dražbi po izklicni ceni, ki je enaka ocenjeni vrednosti po rubežnem zapisniku, ne predstavlja oškodovanja dolžnika.

Dosežena izklicna cena kot pogoj za uspešno prvo javno dražbo je primerljiva z ureditvijo v Zakonu o izvršbi in zavarovanju.

K 19. členu

Davčni organ pri prodaji zarubljenih premožnin z zbiranjem ponudb ugotavlja, da davčni dolžniki ter drugi ponudniki v dogovoru z davčnimi dolžniki pošiljajo ponudbe z visokimi zneski, čeprav nimajo namena kupiti blaga. Veliko je primerov, ko izbrani ponudniki ne plačajo kupnine.

Predlog spremenjenega 201. člena ZDavP-2 določa, da morajo ponudniki pred oddajo ponudbe vplačati varščino ali predložiti ustrezen instrument za zavarovanje plačila varščine. Če izbrani ponudnik ni podpisal pogodbe ali ni plačal kupnine, se varščina ne vrne, predloženi instrument za zavarovanje varščine pa se unovči.

Namen spremenjenega 201. člena ZDavP-2 je onemogočiti izigravanje in zavlačevanje postopka neresnih ponudnikov. Spremenjeni člen ne bo odvrnil kupcev, ki imajo namen kupiti blago, k oddaji ponudbe, ker se varščina kupcu všteta v kupnino oziroma neizbranim ponudnikom vrne.

K 20. členu

Veljavna ureditev ne določa postopka s premožninami, če davčni organ v času veljavnosti rubeža zarubljenih premožnin ne more prodati. V praksi se dogaja, da v roku enega leta od opravljenega rubeža zarubljenih premožnin ni mogoče prodati na nobenega od zakonsko določenih načinov, čeprav so posamezni načini prodaje izvedeni več kot enkrat. Prav tako tudi ni pričakovati, da bi bila prodaja takih premožnin uspešna po enem letu.

Davčni organ po poteku rubeža zarubljene premožnine vrača dolžnikom. Pojavljajo se primeri, ko dolžnik premožnin ne želi prevzeti. Predlog davčnemu organu omogoča, da bo v teh primerih lahko premožnine uničil ali jih brezplačno odstopil državnim organom, humanitarnim organizacijam, javnim zavodom, če jih dolžnik premožnin ne bo želel prevzeti.

Stroške uničenja nosi dolžnik, stroške prevzema pa prevzemnik premožnine.

Predlog novega 203.a člena ZDavP-2, ki ureja vrnitev, uničenje in brezplačen odstop namesto prodaje, sledi ureditvi v primeru, če davčni organ prodaja blago, ki so ga odvzeli drugi organi (veljavni 206. člen ZDavP-2).

K 21. členu

S tem členom je opravljena uskladitev določb 286. člena ZDavP-2, ki je potrebna zaradi ustreznega sklicevanja na določene dohodke, kot so določeni po novem Zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-2). Navedene določbe 286. člena ZDavP-2 določajo postopek v zvezi z možnostjo uporabe znižane stopnje akontacije dohodnine, in sicer tudi od polovice pokojnine, ki jo prejema upravičenec v skladu z drugim odstavkom 178. člena ZPIZ-1, ker pa je navedena pravica po ZPIZ-2 določena nekoliko drugače in v drugem členu, je potrebna sprememba, in sicer je po novem določena možnost uporabe znižane stopnje akontacije dohodnine od polovice oziroma sorazmernega dela pokojnine uživalcu pokojnine, ki začne ponovno delati oziroma opravljati dejavnost, od delne pokojnine, ki je po vsebini podoben dohodek kot polovica oziroma sorazmerni del pokojnine, le da pri delni pokojnini ni prekinitve zavarovanja in od 20% predčasne ali starostne pokojnine, ki je nova pravica, določena po ZPIZ-2.

K 22. členu

S predlagano spremembo petega odstavka 352. člena ZDavP-2 se odpravlja pravna praznina v zvezi z postopkom plačevanja prispevkov za socialno varnost za zavezance, ki plačujejo prispevke za socialno varnost od katastrskega dohodka kmetijskih in gozdnih zemljišč (prispevek za zdravstveno zavarovanje za zavarovance, ki opravljajo kmetijsko dejavnost kot edini ali glavni poklic in niso pokojninsko in invalidsko zavarovani na tej podlagi). V skladu z veljavnim petim odstavkom 352. člena ZDavP-2 prispevke za socialno varnost za zavarovance, ki plačujejo prispevke za socialno varnost od katastrskega dohodka kmetijskih in gozdnih zemljišč, ugotovi davčni organ z odločbo, s katero izračuna akontacijo dohodnine od katastrskega dohodka. Prispevke za socialno varnost se v teh primerih odmerja in plačuje na način in v rokih, kot je določeno za akontacijo dohodnine od katastrskega dohodka. Zavezanci, ki opravljajo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost, pa lahko ugotavljajo davčno osnovo od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti tudi na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih oziroma normiranih odhodkov, kar pomeni, da jim davčni organ ne izda odločbe o odmeri dohodnine od katastrskega dohodka. To pomeni, da z veljavnim petim odstavkom 352. člena ZDavP-2 ni ustrezno urejen postopek za vse zavezance, ki plačujejo prispevke za socialno varnost od katastrskega dohodka kmetijskih in gozdnih zemljišč.

Z obravnavanim predlogom spremembe se ustrezno določa postopek izračuna in plačila prispevkov za socialno varnost za vse zavarovance, ki plačujejo prispevke za socialno varnost od katastrskega dohodka kmetijskih in gozdnih zemljišč. Davčni organ v teh primerih ugotovi prispevke za socialno varnost z odločbo, na podlagi podatkov o katastrskem dohodku, pridobljenih na podlagi 340. člena ZDavP-2. Davčni organ torej ugotovi prispevke za socialno varnost s posebno odločbo, razen če davčni organ za zavezanca izda odločbo, s katero za zavezanca izračuna akontacijo dohodnine od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, s to odločbo ugotovi tudi prispevke za socialno varnost.

K 23. členu

394. člen ZDavP-2 določa višino globe za davčne prekrške posameznikov. Predlaga se povišanje spodnje meje globe z 200 eurov na 250 eurov, ker menimo, da je dosedanja višina prenizka. Poleg tega je predlog povezan tudi s predvideno spremembo Zakona o prekrških, s katero se bo ukлонilni zapor določal samo, če je bil za prekršek izdan plačilni nalog, če neplačana globe ne presega 200 eurov. DURS meni, da zagrožen ukлонilni zapor pripomore k večjemu poplačilu glob.

ZDavP-2 v 69. členu določa, da sme davčni organ v primerih iz 68. člena ZDavP-2 pozvati davčnega zavezanca – fizično osebo, da predloži prijavo premoženja. Kršitev te obveznosti je sankcionirana z globo, in sicer je določena kot davčni prekršek posameznikov. Davčni organ sme za ta prekršek kaznovati posameznika z globo 200 do 400 eurov.

Predlaga se črtanje določbe iz 2. točke 394. člena ZDavP-2. Sankcija za ta prekršek se uredi v 395. členu ZDavP-2, ki ureja hujše davčne prekrške posameznikov.

K 24. členu

Po veljavni ureditvi se za hujše davčne prekrške, določene v 395. členu ZDavP-2, lahko kaznuje za prekršek posameznik, in sicer v višini 400 do 1.200 eurov. Predlaga se sprememba opredelitve, in sicer se pojem »hujši davčni prekrški« nadomesti z »posebno hudi davčni prekrški« s čimer se poenoti izrazoslovje s 398. členom veljavnega ZDavP-2 in da se za te prekrške zgornja meja globe poviša na 15.000 eurov, kar je v skladu s pooblastilom, določenim v šestem odstavku 17. člena Zakona o prekrških. Predlagatelj meni, da bo povišanje globe davčne zavezanca odvrčalo k dejanjem, ki pomenijo hujšo kršitev zakona. S povišanjem globe se zasleduje preventivni kot tudi represivni učinek.

Predlaga se, da se kršitve obveznosti davčnega zavezanca, da na poziv davčnega organa ne predloži prijave premoženja ali je ne predloži na predpisan način ali v prijavi navaja neresnične podatke ali da davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor, opredelijo kot hujši davčni prekršek.

K 25. členu

Gre za redakcijsko uskladitev, in sicer se v 23. točki prvega odstavka 397. člena ZDavP-2 beseda »drugi« nadomesti z besedo »prvi«

K 26. členu

Določi se začetek veljavnosti tega zakona.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

68. člen

(odmera davka v posebnih primerih)

(1) Davčni organ lahko ugotovi predmet obdavčitve s cenitvijo in na tej podlagi odmeri davek, če:

– zavezanec za davek ne vloži davčne napovedi ali ne predloži obračuna davka davčnemu organu ali ju vloži oziroma predloži brez podatkov, potrebnih za ugotovitev davčne obveznosti;

– fizična oseba ne napove dohodkov;

– ugotovi, da temelji davčna napoved oziroma obračun davka na neresničnih ali nepravilnih podatkih;

– ugotovi, da napovedani prihodki oziroma prihodki, izkazani v obračunu davka, niso sorazmerni napovedanim odhodkom oziroma odhodkom, izkazanim v davčnem obračunu, razen če davčni zavezanec navede upravičene razloge;

– zavezanec za davek na zahtevo davčnega organa ne predloži poslovnih knjig in evidenc, ki jih je dolžan voditi, ali so knjige in evidence vsebinsko napačne ali če kažejo take bistvene formalne pomanjkljivosti, ki upravičujejo dvom o njihovi vsebinski pravilnosti;

– delodajalec ne predloži podatkov o davčnem odtegljaju od dohodkov iz zaposlitve.

(2) Cenitev je ugotovitveni postopek, v katerem se ugotavljajo dejstva, ki omogočajo davčnemu organu določiti verjetno davčno osnovo.

(3) Če je davčnemu organu poznan del prihodkov ali del odhodkov, se verjetna davčna osnova lahko določi na podlagi uradnih podatkov in podatkov, ki jih davčni organ zbere v ugotovitvenem postopku v zvezi z zavezancem za davek, njegovimi družinskimi člani in povezanimi osebami, kot so podatki o številu zaposlenih, izplačanih plačah in drugih dohodkih iz zaposlitve, prihodkih in odhodkih, opravljenih dobavah, nabavah in storitvah, vrednosti premoženja, in drugih zunanjih znakov posedovanja premoženja, proizvodnih kapacitetah oziroma opremljenosti ter lokaciji poslovnih in stanovanjskih prostorov, številu najemnikov ter obdobju oddajanja v najem.

(4) Če davčni organ nima na razpolago podatkov iz tretjega odstavka tega člena, oceni davčno osnovo z uporabo podatkov iz tretjega odstavka tega člena pri zavezancih za davek, ki so v istem davčnem obdobju in v podobnih okoliščinah opravljali enako ali podobno dejavnost oziroma opravljali enake ali podobne dobave in storitve oziroma dosegali primerljive vrste dohodkov. V tem primeru davčni organ odmeri davek za davčno obdobje, kot je določeno z zakonom o obdavčenju od ocenjene davčne osnove.

(5) Če davčni organ ugotovi, da davčni zavezanec – fizična oseba razpolaga s sredstvi za privatno potrošnjo, vključno s premoženjem, ki precej presegajo dohodke, ki jih je davčni zavezanec napovedal, ali če je davčni organ na drugačen način seznanjen s podatki o sredstvih, s katerimi razpolaga davčni zavezanec – fizična oseba, oziroma s trošenjem davčnega zavezanca – fizične osebe ali s podatki o pridobljenem premoženju davčnega zavezanca – fizične osebe, se davek odmeri od ugotovljene razlike med vrednostjo premoženja (zmanjšano za obveznosti iz naslova pridobivanja premoženja), sredstev oziroma porabo sredstev in dohodki, ki so bili obdavčeni, oziroma dohodki, od katerih se davki ne plačajo. Postopek za odmero davka po tem odstavku se lahko uvede za eno ali več koledarskih let v obdobju zadnjih pet let pred letom, v katerem je bil ta postopek uveden. Od tako ugotovljene osnove se plača davek po povprečni stopnji dohodnine od enoletnih dohodkov zadnjega davčnega obdobja.

(6) Verjetna davčna osnova oziroma z oceno določena davčna osnova po tem členu se zniža, če zavezanec za davek dokaže, da je nižja.

69. člen

(prijava premoženja)

(1) V primerih iz 68. člena tega zakona sme davčni organ pozvati posameznega davčnega zavezanca – fizično osebo, da predloži davčnemu organu podatke o svojem premoženju ali delih premoženja (v nadaljnjem besedilu: prijava premoženja).

(2) V prijavi premoženja mora davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena navesti premoženje, ki ga ima v lasti, in sicer:

1. nepremičnine;
2. pravice na nepremičninah in druge premoženjske pravice,
3. premičnine, ki posamično presegajo vrednost 10.000 eurov;
4. vrednostne papirje in lastniške deleže v gospodarskih družbah, zadrugah in drugih oblikah organiziranja, čigar vrednost presega skupaj 10.000 eurov;
5. gotovino in denarna sredstva na računih v bankah in hranilnicah;
6. terjatve in obveznosti iz naslova obligacijskih razmerij, če presegajo 3.000 eurov.

(3) Rezident Republike Slovenije prijavi premoženje iz drugega odstavka tega člena, ki se nahaja v Republiki Sloveniji in izven Republike Slovenije, nerezident Republike Slovenije pa premoženje, ki se nahaja v Republiki Sloveniji.

(4) V prijavi premoženja se navedejo količina oziroma število enot premoženja ter vrednost posamezne enote premoženja ob pridobitvi, čas in pravni temelj pridobitve posamezne enote premoženja. Davčni zavezanec mora premoženje na poziv davčnega organa dokazati.

(5) V prijavi premoženja se lahko navede tudi drugo premoženje, ki ni navedeno v drugem odstavku tega člena.

(6) Davčni organ lahko od istega davčnega zavezanca zahteva predložitev prijave premoženja ali delov premoženja največ enkrat letno.

(7) Če davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena živi v zakonski zvezi oziroma v življenjski skupnosti, ki je po predpisih o zakonski zvezi in družinskih razmerjih v pravnih posledicah izenačena z zakonsko zvezo oziroma v registrirani istospolni partnerski skupnosti, prijavi premoženje tudi zakonec oziroma oseba, ki živi z davčnim zavezancem v življenjski skupnosti, ki je po predpisih o zakonski zvezi in družinskih razmerjih v pravnih posledicah izenačena z zakonsko zvezo oziroma oseba, ki živi z davčnim zavezancem v registrirani istospolni partnerski skupnosti.

(8) Premoženje otroka do 18. leta starosti se prijavi v prijavi premoženja staršev oziroma skrbnikov.

(9) Če prijava premoženja ne zajema predpisanih podatkov, se kot prijavljena vrednost premoženja šteje le vrednost gospodinske opreme, vrednost običajnih uporabnih predmetov in osebnih predmetov, ki so v lasti fizične osebe, vendar največ do zneska 20.000 eurov.

(10) Za premoženje, ki ga fizična oseba ne prijavi v prijavi premoženja, se šteje, da je pridobljeno v obdobju od zadnje prijave premoženja, če fizična oseba ne dokaže drugače.

(11) Prijavo premoženja iz prvega odstavka tega člena sme davčni organ uporabiti le za oceno davčne osnove za davke od dohodkov fizičnih oseb.

92. člen

(dan plačila davka)

Šteje se, da je davek plačan:

1. na dan, ko izvajalec plačilnega prometa izvrši nalog za plačilo davkov,
2. na dan sprejetja odločitve pristojnega organa o konverziji davka v kapitalsko naložbo, razen če je odločitev pozneje preklicana,
3. na dan, ko se davek poravna s preveč plačanim davkom v skladu s četrtrim, petim in šestim odstavkom 97. člena tega zakona, oziroma
4. na dan plačila davka pri davčnem organu

111. člen

(zavarovanje)

- (1) Davčni organ zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali potekom roka za predložitev davčnega obračuna (v nadaljnjem besedilu: zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti) oziroma zavarovanje plačila v primeru odloga ali obročnega plačila davčne obveznosti (v nadaljnjem besedilu: zavarovanje plačila davčne obveznosti), če je tako določeno z zakonom o obdavčenju, ali če na podlagi podatkov iz uradnih evidenc oziroma drugih podatkov, ki jih davčni organ pridobi o zavezancu za davek, utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev oziroma
- (2) Davčni organ zavaruje izpolnitev davčne obveznosti pred izdajo odločbe ali po poteku roka za predložitev obračuna davka, če obračun davka ni bil predložen, kadar pričakovana davčna obveznost presega 50.000 eurov.
- (3) Davčni organ zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti oziroma zavarovanje plačila davčne obveznosti s sklepom, v katerem tudi določi vrsto zavarovanja. Sklep mora biti obrazložen.
- (4) Zoper sklep iz tretjega odstavka tega člena je dovoljena pritožba, ki se v roku osmih dni vloži pri davčnem organu, ki je sklep izdal. Pritožba zoper sklep ne zadrži njegove izvršitve.

114. člen

(vrste zavarovanj)

(1) Davčni organ lahko v skladu s 111. členom tega zakona:

1. zahteva predložitev ustreznega instrumenta zavarovanja, ali
2. zavezancu za davek omeji ali prepove razpolaganje z določenim premoženjem (v nadaljnjem besedilu: začasni sklep za zavarovanje).

(2) V primerih, ko davčni organ zavezancu za davek omeji ali prepove razpolaganje z določenim premoženjem, se sklep iz drugega odstavka 111. člena tega zakona šteje za začasni sklep za zavarovanje iz 119. člena tega zakona.

115. člen

(oseba, ki je dolžna zagotoviti zavarovanje)

(1) Zavarovanje mora zagotoviti zavezanec za davek.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko davčni organ na zahtevo zavezanca za davek dovoli, da zavarovanje namesto njega predloži tudi tretja oseba.

121. člen

(veljavnost zavarovanja)

(1) Zavarovanje velja do dneva izpolnitve oziroma plačila davčne obveznosti.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena rok veljavnosti instrumenta zavarovanja iz prvega odstavka 117. člena tega zakona ne more biti krajši od treh mesecev oziroma roka, v katerem mora biti izpolnjena oziroma plačana davčna obveznost, podaljšanega za 60 dni.

126. člen

(pretrganje zastaranja)

(1) Tek zastaranja pravice do odmere davka pretrga vsako uradno dejanje davčnega organa z namenom odmere davka in o katerem je zavezanec za davek obveščen.

(2) Tek zastaranja pravice do izterjave davka pretrga vsako uradno dejanje davčnega organa z namenom davčne izvršbe in o katerem je bil dolžnik obveščen.

(3) Tek zastaranja pravice do vračila plačanega davka pretrga vsako uradno dejanje davčnega organa ali vsako dejanje, ki ga zavezanec za davek opravi pri davčnem organu z namenom, da doseže vračilo davka.

(4) Po pretrganju začne zastaranje znova teči in se čas, ki je pretekel pred pretrganjem, ne šteje v zastaralni rok, ki ga določa ta zakon.

(5) Ne glede na določbe o zastaranju pravice do odmere in izterjave, davčna obveznost preneha, ko poteče deset let od dneva, ko je prvič začelo teči.

(6) Ne glede na določbe o zastaranju pravice do vračila davka, za davčni organ obveznost za vračilo davka preneha, ko poteče deset let od dneva, ko bi moral biti davek vrnjen, razen v primeru, ko je tožnik s tožbo uspel. V tem primeru se čas sodnih postopkov ne šteje v čas zastaralnega roka.

139. člen

(pravica zavezanca za davek do informacij)

(1) Pooblaščen oseb, ki opravlja davčni inšpekcijski nadzor, mora zavezanca za davek pred začetkom davčnega inšpekcijskega nadzora poučiti o pravici zavezanca za davek, da je prisoten pri davčnem inšpekcijskem nadzoru in, da je tekoče obveščen o pomembnih dejstvih in dokazih v inšpekcijskem nadzoru ter med postopkom, razen če to onemogoča potek ali namen davčnega inšpekcijskega nadzora, obveščati zavezanca za davek o pomembnih dejstvih in dokazih in vse to navesti v zapisnik.

(2) Pred sestavo zapisnika mora pooblaščen oseb, ki opravlja davčni inšpekcijski nadzor, o rezultatu davčnega inšpekcijskega nadzora opraviti sklepni pogovor z zavezancem za davek, v katerem mora zavezanca za davek opozoriti na sporna dejstva, ki vplivajo na obdavčenje, na pravne posledice ugotovitev davčnega inšpekcijskega nadzora in na davčne učinke teh ugotovitev.

(3) Sklepni pogovor ni potreben, če:

1. rezultat davčnega inšpekcijskega nadzora ne zahteva spremembe obdavčenja, ali
2. se mu zavezanec za davek odpove, ali se mu izogiba.

140. člen

(zapisnik)

(1) Zapisnik o davčnem inšpekcijskem nadzoru se sestavi in vroči zavezancu za davek najpozneje v desetih dneh po končanem pregledu. Zavezanec za davek lahko poda nanj pripombe v 20 dneh po vročitvi zapisnika. Rok za pripombe se na utemeljeno pisno zahtevo zavezanca za davek lahko s sklepom podaljša praviloma največ za dodatnih deset dni.

(2) Pisno zahtevo za podaljšanje roka za pripombe iz prvega odstavka tega člena mora zavezanec za davek vložiti pred iztekom roka.

(3) Če zavezanec za davek v pripombah navaja nova ali dodatna dejstva, ki vplivajo na spremembo v zapisniku ugotovljenih obveznosti, davčni organ sestavi dodatni zapisnik v 30 dneh po prejemu pripomb. Glede vročanja in vlaganja pripomb na dodatni zapisnik se uporablja prvi, drugi in tretji odstavek tega člena.

148. člen

(poroštvo)

(1) Če davka ni bilo mogoče izterjati iz premoženja dolžnika – fizične osebe, se ta izterja iz premoženja ožjih družinskih članov, ki so to premoženje neodplačno oziroma po nižji ceni od tržne dobili od dolžnika v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, do vrednosti tako pridobljenega premoženja. Za ožje družinske člane se štejejo: zakonec oziroma oseba, s katero živi dolžnik v življenjski skupnosti, ki je po predpisih o zakonski zvezi in družinskih razmerjih v pravnih posledicah izenačena z zakonsko zvezo oziroma oseba, s katero dolžnik živi v registrirani istospolni partnerski skupnosti, otroci oziroma posvojenci ter vnuki in starši oziroma posvojitelji dolžnika.

(2) Če je dolžnik z namenom, da bi se izognil plačilu davka, odtujil premoženje v letu oziroma po letu, v katerem je davčna obveznost nastala, se tak pravni posel lahko izpodbija pred sodiščem v skladu z zakonom, ki ureja obligacijska razmerja.

158. člen

(ugovor tretjega zoper sklep o izvršbi)

(1) Kdor izkaže za verjetno, da ima na predmetu davčne izvršbe pravico, ki preprečuje izvršbo, lahko vloži ugovor zoper sklep o izvršbi pri davčnem organu, ki je izdal sklep o izvršbi. Ugovor se lahko vloži do konca davčne izvršbe.

(2) Če davčni organ oceni, da pravica osebe iz prejšnjega odstavka, ki preprečuje izvršbo, ni verjetno izkazana, napoti to osebo, da v 8 dneh od vročitve sklepa iz četrtega odstavka tega člena pri sodišču vloži tožbo zoper davčni organ na ugotovitev lastninske pravice. Če oseba ne predloži dokaza o vložitvi tožbe, se davčna izvršba nadaljuje.

(3) Z vložitvijo tožbe iz prejšnjega odstavka se zadrži prodaja spornih zarubljenih stvari, in sicer do zaključka postopka pred sodiščem. Sodišče o tožbi po tem členu odloča prednostno.

(4) Davčni organ odloči o ugovoru s sklepom.

176. člen

(prenos pristojnosti)

Če se premoženje ne nahaja na območju davčnega organa, ki je izdal sklep o izvršbi, le-ta pošlje sklep o izvršbi davčnemu organu, na območju katerega se premoženje nahaja, da izvrši rubež, cenitev in prodajo zarubljene premoženja.

187. člen

(prepoved razpolaganja z zarubljenimi premoženji)

(1) Dolžniku je prepovedano razpolagati z zarubljenimi premoženji.

(2) Če dolжник zarubljene premoženja odtuji, uniči, poškoduje ali na kakšen drug način onemogoči davčnemu organu njihovo unovčitev, davčni organ zoper njega vloži prijavo pri državnem tožilcu, za izterjavo davčne obveznosti pa se takoj opravi nov rubež, ne da bi bilo treba za to izdati nov sklep o izvršbi.

189. člen

(prenehanje veljavnosti rubeža)

(1) Veljavnost rubeža preneha:

- ko se zarubljeno premoženje proda v skladu s tem zakonom;
- če se prodaja zarubljenih premoženj ne opravi v enem letu od vročitve sklepa o izvršbi;
- ko je bila dolžniku vročena odločba, s katero se ugotovi pritožbi iz 157. člena tega zakona;
- ko davčni organ prejme sodbo, s katero se ugotovi tožbi iz četrtega odstavka 182. člena tega zakona.

(2) V primerih iz drugega odstavka 188. člena tega zakona veljavnost rubeža preneha z izbrisom zastavne pravice iz registra neposestnih zastavnih pravic in zarubljenih premoženj.

197. člen

(potek javne dražbe)

(1) Zarubljene premoženja se dajo na javno dražbo z začetno izklicno ceno, ki je enaka ocenjeni vrednosti po rubežnem zapisniku.

(2) Prva javna dražba se sme opraviti tudi, če se je udeležil en ponudnik.

(3) Če je ponudnikov več, se šteje, da je javna dražba uspela, če vsaj en ponudnik ponudi višjo ceno od izklicne.

(4) Zarubljene premoženja se prodajo kupcu, ki je na javni dražbi ponudil najvišjo ceno.

(5) Če prva javna dražba ne uspe, se napove druga. Oklic druge javne dražbe mora vsebovati iste podatke kot prvi, v oklicu pa mora biti dodatno navedeno, da gre za drugo javno dražbo. Izklicna cena zarubljenih predmetov s prve javne dražbe se lahko ob objavi druge javne dražbe zniža za ustrezen odstotek, vendar največ do polovice ocenjene vrednosti po rubežnem zapisniku.

(6) Pri drugi javni dražbi se smiselno uporabljajo drugi, tretji in četrti odstavek tega člena.

(7) Če je tudi druga javna dražba neuspešna, se zarubljeni predmeti prodajo na enega od drugih

načinov prodaje iz prvega odstavka 193. člena tega zakona.

201. člen

(prodaja z zbiranjem ponudb)

(1) Zarubljene premožnine se lahko prodajo z zbiranjem ponudb, če davčni organ oceni, da bo tako z najmanjšimi stroški oziroma najhitreje prodal zarubljeno blago.

(2) Davčni organ sestavi vabilo k dajanju ponudb, ki ga mora na primeren način javno objaviti. Vabilo vsebuje:

- opis premožnine, ki se prodaja;
- ocenjeno vrednost in
- podatke o postopku zbiranja ponudb.

(3) Davčni organ obvesti ponudnike o izidu zbiranja ponudb v roku, določenem v vabilu.

(4) Davčni organ pošlje izbranemu ponudniku z obvestilom o izidu tudi pogodbo in ga pozove, da mu podpisan izvod pogodbe vrne v 8 dneh po prejemu in plača kupnino v roku, določenem v pogodbi.

286. člen

(obvestilo in potrdilo o znižani stopnji akontacije dohodnine)

(1) Davčni zavezanec, ki se v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino, odloči za znižano stopnjo akontacije dohodnine od nadomestila iz obveznega invalidskega zavarovanja, ki ga prejema kot delovni invalid po predpisih, ki urejajo obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovanje v Republiki Sloveniji, od polovice pokojnine, ki jo prejema upravičenec v skladu z drugim odstavkom 178. člena Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 109/06 – uradno prečiščeno besedilo, 112/06 – odl. US, 114/06 – ZUTPG in 110/08 – ZVarDod) ali od pokojninske rente, kot je odmerjena v skladu z zakonom, ki ureja pokojninsko in invalidsko zavarovanje iz naslova prostovoljnega dodatnega pokojninskega zavarovanja, in od primerljive pokojninske rente, ki je prejeta iz tujine, mora o tem obvestiti davčni organ in izplačevalca nadomestila.

(2) Znižana stopnja akontacije dohodnine se lahko uporabi za nadomestila in polovico pokojnine ter pokojninsko rento iz prvega odstavka tega člena, izplačana po dnevu, ko je bilo obvestilo v skladu s prvim odstavkom tega člena predloženo davčnemu organu.

(3) Davčni organ davčnega zavezanca na podlagi njegovega obvestila iz prvega odstavka tega člena v davčnih evidencah označi kot davčnega zavezanca, ki se je odločil za znižano stopnjo akontacije dohodnine od nadomestil in polovice pokojnine ali pokojninske rente iz prvega odstavka tega člena, in o tem zavezancu izda potrdilo.

(4) Davčni organ izda potrdilo v petih dneh od dneva predložitve obvestila davčnega zavezanca.

(5) Izplačevalec nadomestila in polovice pokojnine ali pokojninske rente iz prvega odstavka tega člena lahko izračuna, odtegne in plača akontacijo dohodnine po znižani stopnji samo, če davčni zavezanec predloži potrdilo iz tretjega odstavka tega člena.

(6) Potrdilo iz petega odstavka tega člena velja za obdobje davčnega leta. V obdobju davčnega leta davčni zavezanec lahko zahteva spremembo potrdila, ali ga prekliče na način, kot velja za pridobitev potrdila.

352. člen

(izračun)

(1) Obvezne prispevke za socialno varnost, določene z zakoni, ki urejajo pokojninsko in invalidsko zavarovanje, zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, starševsko varstvo in družinske prejemke in zaposlovanje (v nadaljnjem besedilu: prispevki za socialno varnost) izračunavajo zavezanci za prispevke v obračunu prispevkov za socialno varnost, če ni s tem zakonom drugače določeno. V obračunu prispevkov za socialno varnost mora zavezanec za prispevke za socialno varnost navesti podatke, ki so resnični, popolni in pravilni glede na posamezen zakon o obdavčenju ter ne smejo spraviti v zmoto organa za pobiranje prispevkov za socialno varnost. Obliko obračuna prispevkov za socialno varnost, ki mora vsebovati vse podatke, ki so potrebni za izračun in nadzor pravilnosti izračuna prispevkov za socialno varnost, predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena prispevke za socialno varnost, za katere je zavezanec zavarovanec, za zavarovanca izračuna, odtegne in plača zavezanec za prispevke za socialno varnost, ki ni hkrati tudi zavarovanec in je plačnik davka v skladu z 58. členom tega zakona. V tem primeru se izračun prispevkov za socialno varnost opravi v obračunu davčnih odtegljajev.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena zavezanec za prispevke za socialno varnost, ki ni hkrati tudi zavarovanec, in je plačnik davka v skladu z 58. členom tega zakona, opravi izračun prispevkov za socialno varnost sam v obračunu davčnih odtegljajev, če ni z zakonom drugače določeno.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena, prispevke za socialno varnost, za katere je zavezan zavarovanec, za zavarovanca izračuna, odtegne in plača zavezanec za prispevke za socialno varnost, ki ni hkrati tudi zavarovanec, in je delodajalec, ki ni plačnik davka v skladu z 58. členom tega zakona, v obračunu prispevkov za socialno varnost. Ne glede na prvi odstavek tega člena zavezanec za prispevke za socialno varnost, ki ni hkrati tudi zavarovanec in je delodajalec, ki ni plačnik davka v skladu z 58. členom tega zakona, opravi izračun prispevkov za socialno varnost sam v obračunu prispevkov za socialno varnost.

(5) Ne glede na prvi odstavek tega člena prispevke za socialno varnost za zavezance, ki plačujejo prispevke za socialno varnost od katastrskega dohodka kmetijskih in gozdnih zemljišč za sebe in za člane njihovega kmečkega gospodarstva, ugotovi davčni organ z odločbo, s katero izračuna akontacijo dohodnine od katastrskega dohodka.

(6) Prispevki za socialno varnost se izračunajo po stopnjah, ki veljajo na dan nastanka davčne obveznosti za plačilo prispevkov za socialno varnost, kot je določen v zakonu o obdavčenju ali v tem zakonu.

394. člen

(davčni prekrški posameznikov)

Z globo 200 do 400 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, če:

1. v nasprotju z zakonom ne vloži davčne napovedi ali ne vloži davčne napovedi v roku, določenim s tem zakonom (četrti odstavek 61. člena, tretji odstavek 270. člena, 288., 318., 323. člen, prvi do četrti odstavek 326. člena in prvi odstavek 385. člena);

2. na poziv davčnega organa ne predloži prijave premoženja ali je ne predloži na predpisan način ali v prijavi navaja neresnične podatke (prvi do osmi odstavek 69. člena);

3. na zahtevo davčnega organa ne predloži ali ne predloži v določenem roku ali na predpisan način seznama premoženja ali na seznamu navede nepopolne in neresnične podatke (147. člen);

4. ne omogoči davčnemu organu vpogleda v sef (185. člen);

5. uporablja zarubljeno premičnino v nasprotju z zakonom (prvi in tretji odstavek 186. člena);
6. razpolaga z zarubljenimi premičninami (prvi odstavek 187. člena).

395. člen

(hujši davčni prekrški posameznikov)

Z globo od 400 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, če:

1. v davčni napovedi ali obračunu davka navede neresnične ali nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena);
2. v nasprotju z zakonom razkrije podatke, ki so davčna tajnost, ali jih sporoči tretjim osebam ali jih uporablja oziroma omogoči, da jih uporablja tretja oseba (16. člen);
3. na zahtevo davčnega organa ne da podatkov ali dokumentacije, s katero razpolaga, oziroma je ne hrani v skladu s tem zakonom (41. člen);
4. ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost oziroma ga ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih oziroma v obračunu prispevkov za socialno varnost navede neresnične, nepopolne ali nepravilne podatke (prvi odstavek 10. člena, 352., 353. člen);
5. ne predloži davčnega obračuna oziroma ga ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih oziroma v davčnem obračunu navede neresnične, nepopolne ali nepravilne podatke (prvi odstavek 10. člena, tretji odstavek 297. člena, drugi odstavek 369. člena).

397. člen

(davčni prekrški v zvezi z opravljanjem dejavnosti)

(1) Z globo od 800 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 1.200 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se za prekršek kaznuje z globo od 3.200 do 30.000 eurov, če:

1. ne predloži davčnega obračuna ali ne predloži davčnega obračuna na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (tretji do peti odstavek 51. člena, 297., 297.a, 297.b člen in 356. do 369. člen);
2. ne predloži obračuna davčnega odtegljaja ali ne predloži obračuna davčnega odtegljaja na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (četrti, peti in deveti odstavek 57. člena, 284., 336. člen, drugi in tretji odstavek 352. člena, drugi odstavek 353. člena, 374. člen);
3. ne predloži izjave oziroma ne navede ali ne navede pravilno količine finančnih instrumentov (peti odstavek 58. člena);
4. izjave ne hrani do poteka predpisanega roka (šesti odstavek 58. člena in četrti odstavek 383.c člena);
5. prejemnik izjave ne dostavi davčnemu organu podatkov o prenosu obveznosti plačnika davka ali podatkov ne dostavi v zakonsko določenem roku (sedmi odstavek 58. člena);
6. kot plačnik davka ne izračuna, odtegne ali ne plača davčnega odtegljaja za davčnega zavezanca v skladu z zakonom (59., 260. člen, prvi odstavek 283. člena, 285. člen, prvi odstavek 305. člena, četrti odstavek 313. člena, prvi odstavek 317. člena, prvi odstavek 321. člena, prvi, tretji in četrti odstavek 325. člena, drugi in tretji odstavek 352. člena, 353., 374. člen, drugi odstavek 383.c člena in drugi odstavek 383.e člena);

7. ne vloži davčne napovedi ali ne vloži davčne napovedi na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (četrti odstavek 61. člena in 306. člen);

8. v davčni napovedi ali obračunu davka navede neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena);

9. ne vodi ali ne hrani poslovnih knjig in evidenc v skladu s tem zakonom ali jih ne vodi dobro in pravilno oziroma na način, ki zagotavlja podatke za ugotovitev davčnih obveznosti (31. in 32. člen);

10. kot plačnik davka ne vodi evidenc o dohodkih in o odtegnjenih davkih po posameznem davčnem zavezancu (tretji odstavek 31. člena);

11. ne obvesti davčnega organa, kje se po prenehanju davčnega zavezanca hrani dokumentacija oziroma kdo hrani dokumentacijo (šesti odstavek 32. člena);

12. ne navede davčne številke na davčni napovedi ali obračunu davka (34. člen);

13. v nasprotju s tem zakonom izplača dohodek fizični osebi, ki ni predložila svoje davčne številke, oziroma ne zagotovi potrebnih podatkov o nerezidentu (drugi in šesti odstavek 35. člena);

14. v nasprotju z zakonom ne nakazuje plačila za dobavljeno blago ali opravljene storitve ter druga plačila na transakcijske račune prejemnikov (prvi odstavek 36. člena);

15. ne zagotovi na predpisan način izpisov iz elektronsko vodenih poslovnih knjig ali evidenc oziroma ne omogoči dostopa ali vpogleda v svoje elektronsko vodene knjige ali evidence ali v programsko ter strojno opremo ali v baze podatkov oziroma ne zagotoviti elektronskega obdelovanja podatkov na predpisan način ali ne zagotovi pristnosti izdanih dokumentov izdajatelja ter celovitosti vsebine izdanih dokumentov (prvi do peti odstavek 38. člena);

16. davčnemu organu na njegovo zahtevo ne da na razpolago dokumentacije o elektronskem sistemu za vodenje poslovnih knjig in evidenc ali ne dokumentira vsake spremembe elektronske rešitve v časovnem zaporedju na predpisan način (šesti in sedmi odstavek 38. člena);

17. davčnemu organu v nasprotju z zakonom ne da na razpolago podatkov iz evidenc, zbirk podatkov, registrov ali drugih evidenc, ki jih vodi, ali ne omogoči davčnemu organu vpogleda v svojo dokumentacijo ali dokumentacijo, s katero razpolaga povezana oseba (prvi in drugi odstavek 39. člena in 40. člen);

18. v nasprotju z zakonom razkrije podatke, ki so davčna tajnost, ali jih sporoči tretjim osebam ali jih uporablja oziroma omogoči, da jih uporablja tretja oseba (16. člen);

19. davčnemu organu ne predloži dokumentacije ali ne da pojasnil v zvezi s predmetom davčnega nadzora ali ovira davčni nadzor (četrti odstavek 129. člena in prvi odstavek 138. člena);

20. na poziv davčnega organa ne predloži ali ne predloži v predpisanem roku in na predpisan način seznama premoženja ali na seznamu navede nepopolne in neresnične podatke (147. člen);

21. ne omogoči davčnemu organu vpogleda v sef (185. člen);

22. uporablja zarubljeno premičnino v nasprotju z zakonom (prvi in tretji odstavek 186. člena);

23. odtuji, poškoduje, uniči ali kako drugače onemogoči unovčitev zarubljene premičnine (drugi odstavek 187. člena);

24. ne izračuna ali ne predloži izračuna akontacije davka davčnemu organu v skladu z zakonom (drugi odstavek 298. člena in sedmi odstavek 371. člena);

25. ne priglasí začetka ugotavljanja davčne osnove od dohodkov iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma na podlagi dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov v skladu z zakonom oziroma ga ne priglasí v predpisanem roku (tretji odstavek 304. člena) ali ne priglasí sprememb članov kmečkega gospodinjstva, uporabnikov

kmetijskih in gozdnih zemljišč ali panjev ali jih ne priglasi v predpisanem roku (šesti odstavek 304. člena);

26. osebi, ki so ji v skladu s tem zakonom naložene obveznosti plačnika davka, ne predloži potrdila o načinu ugotavljanja davčne osnove z upoštevanjem normiranih odhodkov (prvi odstavek 310. člena);

27. ne prijavi parcelne številke zemljišč pod vinogradi, katerih pridelek se porabi za lastno proizvodnjo vina, oziroma parcelnih števil oljčnikov, oziroma ne prijavi sprememb v zakonsko določenem roku (prvi in drugi odstavek 312. člena);

28. uveljavlja oprostitev od katastrskega dohodka v nasprotju z odločbo davčnega organa ali ne sporoči razlogov za prenehanje oprostitve od katastrskega dohodka (šesti odstavek 314. člena);

29. zavezanca ne obvesti pisno o tem, da odlog ugotavljanja davčne obveznosti po zakonu, ki ureja dohodnino, ni odobren (sedmi odstavek 331. člena);

30. zavezanca ne obvesti pisno o odložitvi ugotavljanja davčne obveznosti (deveti odstavek 331. člena);

31. lastnikom ne pošlje vseh podatkov, ki so potrebni za ugotavljanje njihovih morebitnih davčnih obveznosti iz preoblikovanja (332. člen);

32. davčnemu zavezancu ob unovčitvi investicijskega kupona podsklada pri krovnem skladu oziroma ob prejemu izplačila sorazmernega dela likvidacijske mase ob likvidaciji podsklada ne dostavi izpisa iz evidence spremljanja prehodov med podskladi istega krovnega sklada s potrebnimi podatki (332.a člen);

33. davčnemu organu ali davčnemu zavezancu v nasprotju z zakonom ne dostavi podatkov, potrebnih za pobiranje dohodnine, ali ne dostavi teh podatkov v predpisanih rokih ali na predpisan način ali v dostavljenih podatkih navede neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke (prvi odstavek 10. člena, osmi odstavek 331. člena, prvi, drugi, četrti in sedmi odstavek 337. člena, 338. člen ter prvi in tretji odstavek 339. člena);

34. kot plačilni zastopnik ne ugotovi identitete in rezidentstva upravičenega lastnika v skladu z zakonom (349. člen);

35. kot plačilni zastopnik davčnemu organu ne dostavi predpisanih podatkov ali ne dostavi predpisanih podatkov na predpisan način oziroma v predpisanem roku (350. člen);

36. ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost ali ne predloži obračuna prispevkov za socialno varnost na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (prvi in tretji odstavek 353. člena);

37. davčnega organa ne obvesti o nameravani spremembi davčnega obdobja (prvi in drugi odstavek 372. člena);

38. davčnemu organu ne predloži dokazil in dokumentov ali jih ne predloži na predpisan način oziroma v predpisanih rokih (prvi odstavek 375. člena);

39. davčni obračun zavezanca iz 376.a člena ne vsebuje vseh dokazil in potrdil iz tega člena (376.a člen);

40. ne predloži dokumentacije o povezanih osebah, obsegu in vrsti poslovanja z njimi ter o določitvi primerljivih tržnih cen oziroma tega ne predloži na predpisan način oziroma v določenih rokih (382. člen).

(2) Z globo v višini od 400 do 4.000 eurov se za prekrške iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo v višini od 600 do 4.000 eurov se za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, če pa se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje

za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje z globo 800 do 4.000 eurov.